

HALKIN KURTULUŞU

12

26 NİSAN 1976/250 KRŞ

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

1 MAYIS Bütün Dünya İşçilerinin Mücadele ve Kardeşlik Bayramıdır

★ 1 Mayıs'ı kanlarıyla yazan 1886'nın Şikago işçileri, Newyork işçileri; selâm sizlere!

★ 1 Mayıs'ı yakalarına karanfiller takarak, meydanlara doluşarak kutlayan 1920'lerin tramvay işçileri, tersane işçileri; selâm sizlere!

★ Selâm sizlere; demiri işleyenler, kumaşı dokuyanlar ve hayatı yaratanlar! Bayramınız kutlu olsun! Bayramımız kutlu olsun!

MEYDANLARDA, FABRİKALARDA ATÖLYELERDE TOPLANALIM. 1 MAYIS'I KUTLAYALIM

★ Bütün dünyanın işçileri, akı ve karasıyla bütün dünyanın işçileri 1 Mayıs'ı kutlamaya hazırlanıyorlar.

•

★ ASGARİ ÜCRETLER YÜKSELTİLSİN! 8 SAATLİK İŞGÜNÜ HER YERDE UYGULANSIN! KADIN VE ERKEK İŞÇİLERİN ÜCRETLERİ EŞİT OLMALIDIR! REFERANDUM KANUNLAŞSIN! İŞ KANUNU İŞÇİLER LEHİNE DEĞİŞTİRİLMELİDİR!

★ Bütün dünyanın işçileri, marşlarla ve türkülerle ve şiirlerle 1 Mayıs'ı kutlamaya hazırlanıyorlar. Marşlarına marşlarımızı, türkülerine türkülerimizi, şiirlerine şiirlerimizi katalım. 1 Mayıs'ı,

• • •

★ 141 - 142 İPTAL EDİLSİN! FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORACAĞIZ!
★ KAHROLSUN KATİL VE YAĞMACI MC İKTİDARI!

bayramımızı kutlamaya hazırlanalım., fabrikalarda, atölyelerde, alanlarda toplanalım ve hep bir ağızdan haykıralım:

★ KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ BURJUVALARIN VE TOPRAKAĞALARININ KANLI DİKTATÖRLÜĞÜ!
★ KAHROLSUN EMPERYALİZM VE SOSYAL — EMPERYALİZM!
★ YAŞASIN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK TÜRKİYE!

hükümet sorununda bugünkü alternatifler ve görevlerimiz

Faşizme karşı mücadele şehirlerden köylere yayılıyor. Faşizme karşı mücadele, az sayıda aydının, demokratın, devrimcinin mücadelesi olmaktan çıkıp kitlelere mal oldu. Divriği'de köylüler faşistlerin bulunduğu treni durdurup onları cezalandırırken, Seydişehir'in Taraşçı köylüleri de köylerine kurulmak istenen Ülkü Ocakları Şubesini polisin, jandarmanın baskısına rağmen açtırmadılar. Diyarbakır halkı her faşist uygulamayı anında protesto ediyor. Son aylarda iki kere, onbine yakın halk faşizmi protesto etti, polisin yakaladığı yurtseverleri serbest bıraktırdı. Analar, babalar faşizme karşı mücadelede evlatlarının yanında yer alıyor. Eşme'de veliler öğrencilerle birlikte miting yaptılar. Sungurlu'da öğrenci velileri yapılan baskıları protesto ettiler. Evlatlarımızı siz öldüresiniz diye doğurmadık diyen analar,"Ankara'da faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" diye bağırdılar.

KİTLELER FAŞİZME KARŞI TEK YUMRUK OLUYOR

Faşizmin her gün her alanda yeni bir saldırısıyla karşı karşıya kalan halk, bununla mücadele etmenin yolunu birlik olmaktan geçtiğinin çok iyi bilincinde. Gürek halkı polisin göz altına aldığı iki devrimcinin serbest bırakılması için Şubat soğuğunda, kar üstünde dört saat bekledi. Arkadaşlarını almadan karakolun önünden ayrılmadılar. Doğanşehir köylüleri yapılan faşist saldırılar üzerine kazaya yürüdüler. Çığlık, Çömlekoba, Satıroba, Güroba köylüleri yolları kesti, polise, jandarmaya karşı koydu. On-oniki yaşındaki çocuklar analarını, babalarını götüren polislere "Kahrolsun faşistler" diye bağırdılar. Artık, sokakta oynama çağındaki çocuklar faşistlerin saldırısına uğruyor ve onlara karşı mücadele ediyorlar . Ortaokul, lise öğrencileri zindanlara atılıyor, işkence ediliyor, öldürülüyor. Türkiye'nin her tarafında faşistler liselere saldırıyorlar. Liseli gençlik bu saldırılara yiğitçe göğüs geriyor. Dünyayı tanımadan faşizmi tanıyor. Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet sloganını adı kadar iyi öğreniyor. Her geçen gün daha fazla insan faşizmin, halkın mücadelesiyle yıkılabileceğinin bilincine varıyor. Her gösteri bir öncekinden daha kalabalık kitleleri topluyor. Onbinler Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet diye haykırıyor.

FAŞİZME KARŞI MÜCADELE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNDEN AYRILAMAZ

– Kitleler faşizme karşı mücadeleyi yükseltirken bu mücadelelerinin emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadeleden ayrılamıyacağının bilincine varıyorlar.Bağımsız Türkiye, Ne Amerika Ne Rusya sloganları kitlelerin temel sloganları haline geldi. Türkiye halkı faşist güçlerin emperyalizmle bağını görüyor. Demokrasi mücadelesinin bağımsızlık mücadelesinden ayrılamayacağı bilinciyle hareket ediyorlar. Adana PTT işçileri "Yaşasın Üçüncü Dünyanın Birliği", "Bağımsız-Bloksuz Türkiye" pankartlarıyla yürüdüler. Binlerce kişi Hakan'ın cenaze töreninde "Bağımsız Türkiye", "Ne Amerika ne Rusya" diye haykırırken faşist katillerle emperyalistler arasındaki bağı ortaya koyuyorlardı.

Kürt halkı mücadelesini yükseltirken Türk halkından da destek görüyor. Büyük şehirlerin meydanlarında Milletler Özgür, Halklar Birlik Olmalıdır sloganları duyuluyor. Duvarlarda bu slogan, faşizme ve emperyalizme karşı sloganların yanında yer alıyor. Kürt milleti milli zulme karşı verdiği mücadeleyi faşizme ve emperyalizme karşı mücadeleyle birleştiriyor. Gaziantep'te 20.000 kişi faşizme, emperyalizme ve milli zulme karşı miting yaptı. Mardin halkı üç dilde Kahrolsun Faşizm, Bra Bımiri Faşizm, Kehr'ıl Faşizm diye haykırdı. Türk devrimcileri Türk şövenizmine karşı daha tutarlı tavır almayı öğreniyor. Bu durum iki halk arasındaki birlik ve kardeşlik duygularını geliştiriyor ve faşizme karşı mücadelede halkı güçlendiriyor.

BUHRAN HAKİM SINIFLARI SIKIŞTIRIYOR

Bütün emperyalist, sosyal-emperyalist ve ileri kapitalist ülkelerde olduğu gibi, sömürge ve yarı-sömürgelerde de kapitalizmin genel bunalımı derinleşiyor.Türkiye'de hakim sınıflar ekonomik ve siyasi bir krizin içindedirler. Bütçe her yıl daha fazla açık veriyor. Enflasyon oranı ve fiyatlar artıyor. İki üç ayda bir kur ayarlaması adı altında devalüasyon yapılıyor. Dış ticaret açığı büyüyor. Döviz rezervleri eriyor.

Hakim sınıflar ekonomik buhranla beraber derinleşen siyasi buhrandan çıkış yolu konusunda hemfikir değiller. Bir kesimi çözümü parlamentoya dayalı güçlü bir hükümette görüyor. Bu kesime göre, AP ve CHP'nin ortak hükümeti istikrarı sağlayacak, CHP'nin hükümette olması kitle mücadelelerini frenleyecek ve halka karşı alınacak tedbirlere karşı doğacak tepkileri yumuşatacaktır. Burjuvazi , şimdiki durumda, askeri faşist bir diktatörlüğün soruna çözüm getiremiyeceğini görmektedir. MC kurulduğu sıralarda da AP-CHP koalisyonu isteyen Koç ve Eczacıbaşı'na şimdi Sabancı da katıldı. Koç, Eczacıbaşı ve Sabancı MC yerine bugün, AP-CHP koalisyonunda hemfikirdirler. Fakat Türkiye tekelci burjuvazi bugüne kadarki faşist tırmanışın asıl dayanağıydı ve MC bugün, herşeye rağmen gücünü, yine bu işbirlikçi tekelci burjuvaziden alıyor.

İşbirlikçi burjuvazinin, sermaye birikimini yukarda sayılanlar kadar sağlayamamış olan, buhrandan, kitle mücadelesinden yukardakilere oranla daha çok etkilenen kesimi, faaliyetlerini kesintisiz sürdürüyor. Başka bir faşist yönetim alternatifi olmadan MC'nin yıkılmasına karşıdırlar. Bunlar, halkın mücadelesinin gerilettiği ve yıprattığı MC yerine, parlamentodan yine aynı nitelikte bir hükümet çıkartılması veya faşist bir darbe yapılmasını tezgahlamaya çalışıyorlar. Gazetelerde açıkça askeri darbe şarttır, diye yazıyorlar. Yukarda da belirtildiği gibi, işbirlikçi tekelci burjuvazinin büyük bir kesimi de, bir yandan mevcut olanı muhafaza etmeye çalışırken, öte yandan da, var olanın yıkılması ihtimaline karşı yeni yeni alternatifleri elde tutmaya çalışıyor. Faşist bir müdahalenin daha sağlam ve uzun ömürlü olması için devlet kademelerinde faşistlerin hakim olması gerektiğinin farkında olarak hareket ediliyor. Bütün yüksek kademe memurları değiştiriliyor. Milli Eğitim Bakanlığına bağlı okullarda hademesinden müdürüne kadar bütün kadrolar faşistlerden oluşturulmaya çalışılıyor. Ülkü Ocakları kartı olmayanlar bazı fabrikalarda işe alınmıyorlar. Ordu içindeki faşist örgütlenme tepeden başlayarak güçlendiriliyor. Sivil faşist güçler, devletin verdiği imkanlarla hızla örgütleniyor ve silahlanıyor . Amaç, faşist bir müdahaleye ortam ve dayanak hazırlanmasıdır.

BÜTÜN YURTTA VE DEVLET MEKANİZMASI İÇİNDE DEMOKRATLARIN SESİ YÜKSELMEYE BAŞLADI.

MC hükümeti kurulduğundan beri, faşizme karşı olan bütün memurları işten atmakla uğraşıyor. Ama bütün baskılara rağmen, MC'nin bugünkü zayıflığına, CHP'nin değişen tavrına ve en önemlisi kitlelerin yükselen mücadelesine bağlı olarak, devlet mekanizmasında faşizme karşı

De.sa.6'da

KİTLELER HAYKIRDI "FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET"

• AP-CHP İşbirliği konusunda halk Ecevit'i konuşturmadı

8 Nisan günü faşist çetelerin ve polisin saldırıları sonucunda Hakan, Eşari ve Burhan arkadaşların arka arkaya katledilmesi üzerine CHP tarafından düzenlenen "Özgürlük ve barış mitingi" yapıldı.

Polisin tedbir alma bahanesiyle, panzerlerini miting alanı yakınlarına yığarak gövde gösterisi yapmasına ve yağan yağmura rağmen, onbinlerce Ankara'lı, onbinlerce yurtsever ve devrimci mitingin yapılacağı Tandoğan alanını daha erken saatlerde doldurdular. Onbinlerce yurtsever "Faşizme ölüm halka hürriyet" sloganını olanca güçleriyle haykırarak faşizme olan kin ve öfkelerini, faşizmin yok edileceğine olan inançlarını dile getirdiler.

CHP yöneticileri bu mitingle, bütün olumsuz yanlarına rağmen, ileri bir adım atmış, faşizme karşı mücadeleyi gerici parlamento içi yöntemlerle sürdürme iddiasını bir anlık da olsa terketmiş ve faşizme karşı kitle mücadelesinin önemini ve gerekliliğini kavramış görünüyorlardı. Ve bu, bütün olumsuz uzlaşmacı yanlarına rağmen devrimcilerin destekledikleri bir tavırdı.

"Faşizme ölüm, halka hürriyet" diye haykıran kitleler faşizme olan kin ve öfkelerini; faşizmin yokedileceğine olan inançlarını dile getirdiler.

Ama CHP başkanı Ecevit'in mitingte yaptığı konuşma, Ecevit ve diğer CHP yöneticilerinin faşizme karşı mücadele adına, kendi gerici politikalarını halk kitlelerine onaylatmanın hesabını yaptıklarını gösterdi. Ama onbinlerce emekçinin, yurtseverin Ecevit'in gerici politikasını tescil ettirme çabalarına, AP ile işbirliği yapma isteğini şirin gösterme çabalarına karşı gösterdiği tepki, bunun pek o kadar kolay olmayacağını ortaya koydu. Çünkü onbinlerce Ankara'lı ana, baba ve onbinlerce yurtsever faşist zulmü ve terörü etiyle kemiğiyle yaşıyordu. Her gün bir köşebaşında vurulan onların evlatları, kardeşleriydi. Her gün polis kurşunuyla, copuyla, panzeriyle karşı karşıya olan onların evlatları, kardeşleriydi. Onların ekmeği her gün daha da fiyatlanıyor, onların sofrasında katık her gün daha da azalıyordu. Ve Ankara halkı bu baskı, zulüm ve sömürünün kimin eseri olduğunu ve faşizme karşı aktif mücadeleden yan çizmenin bu baskı, zulüm ve sömürüyü kat kat daha arttıracağını çok iyi biliyordu.

Ecevit mitingte yaptığı konuşmada bir takım iktidar hesaplarını gerçekleştirmeyi amaçlayan gerici politikasını halka onaylatmaya çalışmakla kalmadı; miting alanını dolduran onbinlerce emekçinin, yurtseverin, milyonlarca halkın taleplerini, faşizme,ırkçı ve şöven baskılara olan öfkesini dile getiren devrimcilere de sataştı. "Doğuda milli zulme son" diye haykıran devrimcilere kürsüden saldırdı. Türkiye'de halkların değil, Türk halkının; ulusların değil Türk ulusunun yaşadığını söyledi. Doğu'da Kürt milletine yapılan zulme karşı çıkanları susturmaya çalışarak demokrat görünüşünün altında yatan burjuva şöven anlayışını açığa vurdu. Madem Türkiye'de bir tek halk ve bir tek ulus yaşamaktadır.da, Diyarbakır'ın, Urfa'nın, Tunceli'nin, Mardin'in köylüleri, kasabalıları neden zindan hayatı yaşarlar? Madem ki Türkiye'de bir tek halk ve bir tek ulus yaşamaktadır da, Sivas'ta, Koçgiri'de, Ağrı'da, Dersim'de katledilenler, zorla iskan edilenler kimlerdir?

Ecevit'in zaman zaman devrimci sloganlar ve protestolar tarafından kesilen konuşmasından sonra miting alanını dolduran onbinlerce kişi Anıtkabire yürüdü. Ve orada Ecevit'in "bir avuç kişi", "serseri lokomotif" olarak tanımladığı devrimcilerin öncülüğünde içilen devrim ve mücadele andıyla miting ve yürüyüş sona erdi.

Ecevit'in CHP küçük kurultayında ve mitingteki tavrını, CHP'nin genel olarak faşizme karşı mücadele anlayışını nasıl değerlendirmek gerekir?

Faşist saldırıların yoğunlaşması, her gün yeni yeni cinayetlerin işlenmesi kitlelerin muhalefetini ve faşizme olan nefretini alabildiğine yükseltti. Burjuvazinin çeşitli kesimleri dahi faşizme karşı mücadelede şu ya da bu ölçüde yerlerini almaya başladılar. İşte faşizme karşı böylesine genişleyen ve yükselen muhalefetin yanında yer almanın kendisini kısa zamanda tecrit edeceğini ve MC iktidarının yıkılmasını bugünkü parlamento aritmetiği ile başaramıyacağını gö-

De.sa.6'da

AVUKATLAR CÜBBELERİYLE YÜRÜDÜLER

Baro Başkanı: "BU FAŞİZME İLK UYARIMIZDIR" dedi

Faşist katliamları protesto etmek için Istanbul Barosu tarafından düzenlenen "Kan dökmeye son - Hukuka saygı" yürüyüşü 17 Nisan günü yapıldı.

Yürüyüşe cüppeleriyle katılan 600 den fazla avukatın yanı sıra TÖB-DER, TÜMAD-DER, İTÜ-DER, DGB ve diğer demokratik kuruluşlardan ve halktan dört bin kişi katıldı. Sürekli yağan yağmur altında Beşiktaş'tan başlıyan yürüyüş Taksim'de bitti. Yürüyüşe katılanlar yol boyunca "Faşizme ölüm, Halka Hürriyet", "Katil İktidar", "Ülkeler bağımsızlık, Milletler kurtuluş, Halklar devrim istiyor", "Bağımsız-Bloksuz Türkiye" sloganlarını attılar. Yürüyüş kolunun geçtiği yollarda toplanan halk sevgi gösterilerinde bulundu. Atılan sloganlara katıldı. Taksim'e gelindiğinde "faşist katiller tarafından katledilenlerin anısına" 1 dakika saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra Baro Başkanı M.Ali İkizer bir konuşma yaptı. İkizer konuşmasında:

" Bu yürüyüş, anti-

De.sa.6'da

Avukatlar zulüm ve baskıya karşı yürüdüler.

TÜRK-İŞ 10. GENEL KURULU SONA ERDİ. GERİCİ SENDİKALAR YİNE İŞ BAŞINDA

• TÜRK-İŞ'İN SENDİKA AĞALARI MAAŞLARINI NET DOKUZ BİNE ÇIKARTTILAR.

Türk-İş'in 10. Genel Kurulu 12-18 Nisan tarihleri arasında toplandı. Türk-İş içinde, ilerici sendikalar tarafından uzun süredir sürdürülen muhalefet yenilgiye uğradı. Gerici sendikacılar kongreden istedikleri kararları çıkarttılar ve Türk-İş İcra Kuruluna yine kendilerini seçtirmeyi başardılar.

TÜRK-İŞ YÖNETİCİLERİNİN SORUMLULUKLARI NEDİR?

1952 yılında kurulmuş olan Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun bugünkü üye sayısı bir milyonu geçiyor. Yani bir milyondan fazla işçinin; aileleriyle birlikte beş milyon kişinin hayatının biraz olsun yaşanılır bir hale gelmesi Türk-İş yöneticilerinin mücadelesine bağlıdır. Türk-İş yöneticileri bir milyon üçyüz bin olduğunu söyledikleri üyelerinin ücretlerinin yükseltilmesinden, patronların işçilere karşı uyguladığı çeşitli baskıların sona erdirilmesinden, işçilerin işten atılmamalarından; yani işgüvenliğinden, patron tarafından iş kazalarına karşı gerekli bütün tedbirlerin alınmasından, iş yerinde sağlık şartlarının uygun olmasından, her gün ciğerleri kömür tozuyla kavrulan, asitle zehirlenen onbinlerce Türk-İş'e bağlı işçinin hayatından sorumludurlar. Yani bir milyon üçyüz bin üyenin hayat şartlarının iyileştirilmesi Türk-İş'e, Türk İş yöneticilerine bağlıdır. Çünkü ancak sendikalarda örgütlenen işçiler, sendikalarının öncülüğünde mücadele ederek hayat şartlarını düzeltebilirler.

Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçiler, toplu sözleşmelerde çok düşük zamlar alıyorlarsa, patron istediği işçiyi işten atabiliyor,işçilere bir köle gibi davranıyor, kadın işçilere daha düşük ücret ödüyorsa suç işçileri bu baskı ve sömürüye karşı mücadeleye sevketmeyen Türk-İş'in her kademedeki yöneticilerindedir.

Türk-İş yöneticile-

De.sa.6'da

ya devrim savaşı önler, ya savaş devrime yol açar

teori yolumuzu aydınlatıyor

Devletler arasındaki ilişkiler de sınıflar arasında sürdürülen mücadele ye benzer. Barışçıl mücadele yöntemleı yle sürdürülen iki devlet arasındaki ilişkiler, çıkar çatışmaları, aralarındaki çelişkilerin keskinleştiği belli bir dönemde savaşla sürdürülür. Savaş yepyeni bir politika değil barış içinde takip edilen politikanın kuvvete dayanarak sürdürülmesidir.

Ezilen sınıflar, bu mücadeleyi en üst aşamasına, silahlı mucadeleye yükseltirler. İç savaş başlar. Sömürge uluslar kendilerini sömürenlerden kurtarmak için emperyalist devletlere karşı ulusal kurtuluş savaşları verirler Bu savaşlar haklı savaşlardır.

Emperyalist ülkeler geri kalmış ülkeleri sömürmek için bu ülkelere saldırırlar veya sömürgeleri paylaşmak için birbirlerine savaş açarlar. Bunlar haksız, saldırgan savaşlardır. Bu savaşlar emperyalistlerin yağma ve talan politikalarının ve dünyanın tek sömürücüsü olma arzularının bir sonucudur.

I. DÜNYA SAVAŞI, I. EMPERYALİST YAĞMA SAVAŞIYDI

19. yüzyılın sonlarından beri iki emperyalist grup arasında, zamanın en gelişmiş ülkeleri arasında kıyasıya bir rekabet sürüyordu. Bunlardan biri İngiliz, Fransız grubuydu. Yıllarca önce sömürgeciliğe başlayan İngiltere tekelleşme yolunda çok önemli adımlar atmış, dünyanın büyük bir bölümünü sömürerek sahip olduğu sermaye aracılığıyla kurduğu dev bankalar grubuyla bütün dünya üzerinde baskı kurmuştu. Aynı yolu izleyen Fransa ise, 20. yüzyılın başında dünyanın tefecisi durumunda idi.

Sömürgecilik kervanına geç katılan Almanya daha ileri bir tekniğe ve daha iyi bir organizasyona sahipti. Devletin gücü ile kapitalist üretimin büyük gücünü birleştirmiş ve milyonlarca insanı tek bir devlet kapitalizmi örgütü içinde toplamıştı. Hızla gelişen Almanya sömürgelerden sahip olduğu güce uygun bir pay istiyordu. Eski bölüşme, İngiltere'nin bir kaç yüzyıl içinde bütün rakiplerini ezmiş olmasına ve Fransa'nın Avrupa'da verdiği üstünlük savaşlarına göre olmuştu. Hızla gelişen genç ve daha saldırgan yeni soyguncu Almanya bu durumun değişmesini istiyordu.

Değişen güçler dengesi: yeni bir paylaşımı zorunlu kılmıştı. Yangından kendilerinin de mal kaçırmasının nasıl mümkün olacağını hesap eden diğer emperyalist ülkeler, bu iki devden birinin yanında saf tuttular.

Savaş esas olarak, Avrupa'da veriliyordu. Kimin kazanacağı, milyonlarca insanın kimin tarafından sömürüleceği burada tesbit edilecekti. Çin den Arjantin'e, Vietnam'dan Kongo'ya kadar bütün dünya sömürge halklarının efendisi işte bu savaş sonunda belirlenecekti. Sömürge ülke halkları, bir avuç emperyalistin çıkarı için ateşe atılıyor, birbirine kurşun sıkıyordu. Dünyanın ta öbür ucundan, Avusturulya ve Yeni Zellanda'dan işçiler, köylüler İngiltere'nin çıkarları için Çanakkale'de öldüler, öldürüldüler. Anadolu evlatları Alman çıkarları için Arap çöllerini kanlarıyla suladılar. İkiyüzelli milyonluk İngiltere, Fransa, ABD, dünyanın bir buçuk milyar insanını tahakkümü altına aldı.

Devrimci proletarya yaklaşan savaşı çok önceden farkederek şu görevleri tesbit etmişti:

"...Bütün araçlarla savaşı önlemek için ellerinden gelen bütün çabayı göstermek bir görevdir. Ama genede savaş patlarsa, onu kısa zamanda durdurmak için aracılık etmek ve en geniş halk tabakalarını ayaklandırmak ve kapitalist egemenliğin düşüşünü hızlandırmak için, savaş tarafından yaratılan iktisadi ve siyasi bunalımdan var güçleriyle yararlanmak onların görevidir..."

Rus proletaryası tesbit edilen bu doğru politikayı uygulayarak zafere ulaştı. Lenin'in önderliğinde gerçekleşen büyük Ekim devrimi sonunda dünyanın altıda biri sosyalist oldu.

ALMAN İTALYAN VE JAPON TEKELCİ BURJUVAZİSİ KENDİ HALKINI SONUNA KADAR SÖMÜREBİLMEK İÇİN FAŞİZMİ TEZGAHLIYOR.

1. Dünya savaşının bitiminden sonra yenilen emperyalistler toparlanmak gelişmek ve yeniden önemli bir güç olarak ortaya çıkmak için planlar yapıyorlardı. Galipler ise, ellerindeki sömürgelerin kanını iliğini sömürüyor bu yeni paylaşımdan memnun görünüyorlardı. 1930'larda ortaya çıkan buhran bütün emperyalist sistemi sarstı. Alman, İtalyan ve Japon tekelci burjuvazisi kendi halkını amansızca sömürerek güçlenip, bu güce dayanarak sömürgelere el atmak istiyorlardı. Kendi aralarında bir ittifak oluşturdular.

Faşist mihrak 2. Dünya savaşı başlamadan önce de ilhak ve müdahale politikası izlediler. İngiltere, Fransa ve ABD, faşist mihrakı SSCB'ye saldırtmayı düşündükleri için onlarla uzlaştılar. Fakat Almanya, Japonya ve İtalya'nın diğerlerinin pazarında gözü vardı. İngiltere, Fransa ve ABD'nin nüfuz alanlarına saldırdılar. İspanya'da Franko, Alman ve İtalyan müdahalesiyle iktidara geldi. Japonya, Çin ve Kore'ye, İtalya Habeşistan'a saldırdı. Almanya Avusturya ve Çekoslovakya'yı ele geçirdi. Almanya'nın 1 Eylül 1939'da Polonya'ya saldırması İngiltere ve Fransa'nın savaşa girmesine sebep oldu. Çünkü Alman ilerlemesi artık İngiliz ve Fransız emperyalizminin varlığını tehlikeye düşürmeye başlamıştı.

Savaştan çok önce, yaklaşan savaşa dikkati çeken Komünist Enternasyonal, savaşa karşı dünya barış cephesini örgütleme yolunda adımlar atmıştı. Harekete geçirilen dünyanın tüm barışçı güçleri kendi hükümetlerini faşizme karşı tavır almaya zorluyor ve yaklaşan savaşa karşı, onu önleme ve başlaması halinde ise, direnme için örgütleniyor, silahlanıyordu. Faşistlerin saldırdığı her yerde barışçı güçler komünistlerin önderliğinde direnme savaşları başlattılar.

2. Dünya savaşının patlamasıyla dünya gene kana boyandı. Bu savaşta, 40 milyondan fazla asker ve sivil öldü. Sivillerin sayısı askerlerinkinden fazlaydı. Emperyalistler gene Avrupa'da dünyanın kaderini tayin etmek istiyorlardı. Ama 1. Dünya Savaşında Sovyet halkının yaptığı gibi, bir çok sömürge halkları kendi kaderlerini tayinde sadece kendilerinin söz sahibi olabileceğini ispat ettiler. Çin Kuzey Kore, Arnavutluk, Bulgaristan, Çekoslovakya, Polonya, Romanya. Doğu Almanya, Yugoslavya emperyalist ve kapitalist boyunduruktan kurtuldular. Bu savaşta öncülük görevini başarıyla yerine getiren SSCB, Berlin'i faşistlerden temizleyerek savaşın son bulmasını sağladı. Savaş gene devrimlere yol açmıştı. Güçlü bir sosyalist blok kuruldu.

SAVAŞIN KAYNAĞI EMPERYALİZMDİR

2. Dünya savaşı dünya halklarına faşizmin ve emperyalizmin ne demek olduğunu çok iyi gösterdi. Tarihin hiçbir döneminde dünya böyle kanlı bir savaş görmemişti. Kurtulan ülkelerin yanısıra, dünyanın dört bir yanında emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşları başladı. Halklar faşizmi lanetlediler. Emperyalist savaşa ve faşizme karşı dünya halkları örgütlendiler.

Ancak emperyalist savaşların ve faşizmin tamamen ortadan kalkması emperyalizmin dünya yüzünden silinmesiyle mümkündür.

2. Dünya savaşından, ABD en az zarar görmüş emperyalist devlet olarak çıktı. Savaşın galipleri olarak görülen İngiltere ve Fransa büyük ölçüde harap olmuştu. ABD ekonomik gücüne dayanarak bütün emperyalist sistemin efendisi haline geldi. Eski jandarma İngiltere'nin nüfuz alanları yavaş yavaş ABD'nin eline geçti. Avrupa ülkeleri yaralarını sarmak, yeniden güçlenmek peşindeydi. Ancak ondan sonra kaybettiklerinin peşine düşebilirlerdi. 1950'lerin sonlarına doğru kendi aralarında güçlerini birleştirerek ABD karşısında güç olma için Ortak Pazarı (AET) kurdular. ABD ile hegemonya mücadelesine girebilmek için güç topluyorlardı. Ama bu yolda henüz çok önemli adımlar atmamış durumdaydılar ki, yeni bir dev ortaya çıktı: Sovyet sosyal-emperyalizmi.

BUGÜN HEGEMONYA MÜCADELESİ ABD İLE SSCB ARASINDA SÜRÜYOR.

Stalin'in ölümünden sonra burjuva revizyonistlerin iktidarı ele geçirdiği SSCB, şosyalizmden geriye dönüş yoluna girmişti. Kapitalizme geri dönüşü tamamlayan SSCB, 30 yıl süren sosyalist politikanın güçlendirdiği ekonomisi, geniş hammadde ve insan kaynağı ile dünyanın en güçlü ülkelerinden biri durumundaydı. Sosyalist bir ülke iken dünya halklarının en büyük dostu olan Şovyetler Birliği artık dünya halklarının başına bela olmuştu. Revizyonistlerin iktidara gelmesini sağladığı Doğu Avrupa ülkelerini kendine bağımlı kılan ve gücüne güç kadan SSCB, o güne kadar dünya halklarının baş düşmanı olan ABD'nin yanında yerini aldı.

Sosyal-emperyalistler, dışarıya yayılabilmek, daha çok sömürü ve yağma alanı bulabilmek, rakip emperyalist güçlere karşı koyabilmek ve silah satışından muazzam kârlar elde edebilmek için, ekonomilerini süratle askerileştirmekte ve silahlanma yolunda büyük harcamalar yapmaktadırlar. 1976-1977 SSCB askeri bütçesi 1 trilyon 750 milyar liradır. Bu Türkiye'nin bütçesinin on katından daha büyük bir rakamdır. Son beş yıl içinde Sovyet askeri bütçesi 650 milyar lira artış göstermiştir. Elindeki sömürü alanlarını koruma peşinde olan ABD emperyalistleri ise, bu yıl 1 trilyon 680 milyar liralık askeri bütçe hazırlamıştır. 1965 te 1702 olan atom başlıklı füze sayısını ABD 1975 'te 6794'e çıkarırken, Sovyetler Birliği'nde 1965 te 390 olan atom başlıklı füze sayısı 1975'te 3442 olmuştur. Bugün ABD 2 milyon, SSCB ise 4 milyon 400 bin asker besliyor. ABD'nin 10 bin

De.sa.6'da

LENİN (22 NİSAN 1870)-1976

106. Doğum Yılında Anısına

22 NİSAN 1976 LENİN'İN DOĞUMUNUN YÜZALTINCI YILDÖNÜMÜDÜR.

Vladimir İliç Ulyanov Lenin 1870 yılının 22 Nisanında Çarlık Rusya'sının Simbirsk kasabasında doğdu. Orta halli bir memur ailesinin çocuğuydu. Babası öğretmendi.

Lenin'in ilk gençlik yıllarında ağabeyi Alexander, Çar'a karşı düzenlenen bir suikastle ilgisi olduğu için idam edildi. Bu olay Lenin'i derinden etkiledi. Çarlığın zulmü altında inleyen aç ve çıplak Rusya halkının kurtuluş yollarını düşünmeye ve dünya devrimcilerinin yazdıkları kitapları okumaya başladı. Lenin, okullarını birincilikle bitiren çok çalışkan bir öğrenciydi. Hukuk Fakültesinin birinci sınıfında iken bir öğrenci gösterisine katıldığı için tutuklandı ve okuldan atıldı

Bu tutuklanışı sırasında sorgusunu yapan polis komiseri Lenine, Çarlığın zulüm devletini kastederek, "karşınızda bir duvar varken ayaklanıyorsunuz" dediğinde, Lenin; "ama çürük bir duvar, bir itelerseniz yerle bir olur" diye cevap verdi. Ve yargılanmasının sonunda sürgüne gönderildi.

Sürgünde ve sürgünden döndüğünde okumaya, Marks'ın eserlerinden devrimci teoriyi incelemeye devam etti. Yeniden Hukuk Fakültesine girerek Okulu bitirdi ve avukat oldu. Bir yandan yoksul işçilerin, köylülerin avukatlığını yaparken, işçi grupları içinde eğitim çalışmalarını yürütüyordu. Bu gruplarda işçilerin ve halkın kurtuluşunun nasıl olacağını, nasıl örgütlenmek ve nasıl mücadele etmek gerektiği tartışılıyordu.

Lenin kısa bir süre sonra, bütün vaktini, yirmi dört saatini devrime adadı. Grevlere, işçi toplantılarına katılıyor, devrimcilerin Rusya çapında nasıl örgütleneceği hakkındaki düşünceler kafasında berraklaşıyordu. Yanlış akımlarla mücadele ediyor ve doğru yolu gösteriyordu.

Çarlık Polisi Lenin için şu kararı almıştı: "Devrimci mücadelede Lenin'den büyüğü yoktur. Bu gövdenin başı kesilmelidir."

1898 yılında Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi, devrime öncülük edecek proletaryanın partisi kuruldu.

Lenin tekrar tutuklanıp sürgüne mahkum edildi. Sürgünden dönünce, kendini, işçi sınıfının devrimci partisinin yanlışlarından arındırılması, güçlendirilmesi çalışmalarına verdi. Rus Sosyal-Demokrat işçi Partisi'nin yaratıcısı oldu. Proletaryanın partisi Lenin'in önderliğinde, proletaryanın, halkın mücadelesini, örgütlüyor, yol gösteriyor, öncülük ediyordu. Partinin yılmaz savaşçıları proletaryanın ve halkın kurtuluşu için mücadelenin en önünde yürüyorlardı.

Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisi, Lenin'in önderliğinde, Rusyanın işçi ve köylülerinin mücadelesini birleştirerek, proletaryanın önderliğinde, bütün halkın baş düşmanı sömürücü ve zalim Çarlık iktidarını devirerek yerine işçi sınıfının iktidarını kurdu.

Ancak Lenin'in ölümünden otuzbeş yıl sonra iktidarı ele geçiren Burjuva revizyonistleri, Sovyetler Birliğini, dünyada proleter devriminin ilk kez gerçekleştiği ülkeyi sosyal-emperyalist, saldırgan ve dünyayı paylaşmak ve hatta dünya pazarlarına tek başına elkoymak isteyen bir ülke haline dönüştürdü.

Sovyet Sosyal-emperyalistlerinin dünya pazarlarını paylaşmak için ABD emperyalizmiyle giriştiği kıyasıya hegemonya mücadelesi, üçüncü bir emperyalist paylaşım savaşının şartlarını hızla olgunlaştırıyor.

Lenin'in 1. paylaşım savaşı sıralarında yazdığı "PROLETARYA DEVRİMİNİN SAVAŞ PROGRAMI" adlı makalesi, geçerliliğini ve canlı hayata uygulanabilirliğini bugün de korumaktadır. Bu sayfada bu makalenin bir bölümünü yayınlıyoruz

PROLETER DEVRİMİNİN SAVAŞ PROGRAMINDAN

"Lenin"

İleri sürülen esas tez, silahsızlanma talebinin her türlü militarizme ve her türlü savaşa karşı mücadelenin en berrak, en kararlı ve en tutarlı ifadesi olduğudur.

Ama bu esas tez, aynı zamanda silahsızlanma savunucularının esas hatasını teşkil etmektedir. Sosyalistler, sosyalist olmaktan çıkmadıkça, her türlü savaşa karşı olamazlar. Birincisi, sosyalistler devrimci savaşlara hiçbir zaman karşı olmamışlardır, hiçbir zaman da olamazlar. "Büyük" emperyalist Devletlerin, burjuvazisi tamamen gerici bir hale gelmiştir ve biz *bu* burjuvazinin şimdi yürütmekte olduğu savaşı, köle sahiplerinin gerici ve canice bir savaşı olarak görüyoruz Peki, ya bu burjuvaziye karşı bir savaşa, örneğin bu burjuvaziye bağımlı olan ve onun tarafından ezilen halkların, sömürge halklarının, kurtuluşları uğruna verdikleri bir savaşa ne demeli? *Enternasyoyal* grubunun tezlerinin beşinci paragrafında şöyle deniliyor: "Bu dizginsiz emperyalizm çağında artık ne türden olursa olsun milli savaşlar olamaz!" Bunun yanlış olduğu açıktır.

Yirminci yüzyılın tarihi, bu "dizginsiz emperyalizm" yüzyılı, sömürge savaşlarıyla doludur. Ama dünya halklarının büyük çoğunluğunu baskı altında tutan biz Avrupalıların, adetimiz olan iğrenç Avrupa şövenizmiyle "sömürge savaşları" adını ver diğimiz savaşlar, çoğunlukla, o ezilen halkların milli savaşları ya da milli isyanlarıdır. Emperyalizmin temel özelliklerinden biri, en geri ülkelerde kapitalizmin gelişmesini hızlandırması ve böylece milli baskıya karşı mücadeleyi yaygınlaştırması ve yoğunlaştırması dır. Bu bir gerçektir. Bundan da, kaçınılmaz olarak, emperyalizmin çoğunlukla milli savaşlara yol açmak zorunda olduğu sonucu çıkar.

...Emperyalizm çağında her türlü milli savaş imkanını reddetmek teorik bakımdan yanlış, tarihi bakımdan açıkça hatalı, pratikte ise Avrupa şövenizminden ibarettir: Avrupa, Asya, Afrika, vb. de yüz milyonlarca insanı ezen milletlere mensup olan bizler, ezilen halklara "kendi" milletlerimize karşı savaşa girmelerinin "imkansız olduğunu söylemeliymişiz!"

İkincisi, iç savaşlar da savaştır. Sınıf mücadelesini kabul eden bir kimse, bütün sınıflı toplumlarda sınıf mücadelesinin doğal ve bazı durumlarda kaçınılmaz devamı, gelişmesi ve yoğunlaşması olan iç savaşları da kabul etmek zorundadır. Bütün büyük devrimler bunu kanıtlar. İç savaşı reddetmek ya da onu gözardı etmek, oportünizme batmak ve sosyalist devrimi reddetmek anlamına gelir.

Üçüncüsü, sosyalizmin bir ülkede zafer kazanması, genel olarak bütün savaşları bir kalemde ortadan kaldırmaz. Tam tersine, böyle savaşların varlığını gerektirir. Kapitalizmin gelişmesi farklı ülkelerde son derece eşit olmayan bir şekilde ilerlemektedir. Meta üretimi sisteminde başka türlü olamaz. Bundan da inkar edilemez bir şekilde, sosyalizmin *bütün ülkelerde* aynı anda zafere ulaşamıyacağı sonucu çıkar. Sosyalizm önce bir ya da birkaç ülkede zafere ulaşacak, buna karşılık diğerleri bir süre için burjuva ya da burjuva öncesi durumda kalacaklardır. Bu sadece gergin bir durum yaratmakla kalmayacak, aynı zamanda diğer ülkelerin burjuvazisinin sosyalist devletin muzaffer proletaryasını ezmek amacıyla dolaysız çabalara girişmelerine de yol açacaktır. Böyle durumlarda bizim vereceğimiz bir savaş, meşru ve haklı bir savaş olacaktır. Bu savaş Sosyalizm uğruna, diğer milletlerin burjuvaziden kurtuluşu uğruna verilen bir savaş olacaktır

...Savaşların imkansız hale gelmesi, ancak sadece bir ülkede değil bütün dünyada burjuvaziyi yıktığımız, nın yenilgiye uğrattığımız ve mülksüzleştirdiğimiz zaman mümkün olacaktır. Ve en önemli şeyi, yani sosyalizme geçişte en fazla mücadeleyi gerektiren en zor görevi, burjuvazinin direncinin kırılmasını gözaltı etmek ya da örtbas etmek, bilimsel bir bakış açısından tamamen hatalı ve tamamen devrimci olmayan bir tutum olurdu. "Sosyal" vaizler ve oportünistler gelecekteki barışçı Sosyalizm hakkında düşler kurmaya hazırdırlar ama onları devrimci Sosyal-Demokratlardan ayıran da bu güzel geleceğe ulaşmak için gerekli şiddetli sınıf mücadelesi ve sınıf *savaşları* üzerinde düşünmeyi ve kafa yormayı reddetmeleri dir.

Kelimelerin bizi aldatmasına izin vermemeliyiz. Örneğin "anavatanın savunulması" deyimi birçoklarında nefret uyandırabilir; çünkü yeminli oportünistler ve Kautsky'ciler, bunu, burjuvazinin *bugünkü* yağmacı savaştaki yalanlarını maskelemek ve cilalamak amacıyla kullanıyorlar. Bu bir gerçektir. Ne varki bundan, siyasi sloganların anlamı üzerinde durmayı unutmamız çıkmaz. Bugünkü savaşta "anavatanın savunulmasını" kabul etmek, bu savaşı "haklı" bir savaş, proletaryanın çıkarları uğruna bir savaş olarak görmekten başka bir şey değildir. Tekrar ediyoruz bundan başka bir şey değildir; çünkü istilalar her savaşta olabilir. Ezilen halklar *açısından* onların Emperyalist Büyük Devletlere karşı verdikleri savaşlarda; ya da muzaffer bir proletarya açısından, *onun* herhangi bir burjuva Galliffet'sine (1) karşı verdiği savaşta "anavatanın savunulmasını" reddetmek, budalalık olurdu.

Teorik bakımdan, her savaşın siyasetin başka araçlarla sürdürülmesinden başka bir şey olmadığını unutmak oldukça yanlış olur; bugünkü emperyalist savaş Büyük Devletlerin iki grubunun emperyalist siyasetlerinin devamıdır. Ve bu siyasetler de emperyalist çağın bütün ilişkiler toplamınınbir ürünüdür. Ve onlar tarafından beslenmiştir. Ama bu çağ ister istemez milli baskıya karşı mücadele siyasetlerini ve burjuvaziye karşı proletarya mücadelesini doğurmak ve beslemek zorundadır; bu yüzden de, birincisi, devrimci milli ayaklanma ve savaşları; ikincisi, burjuvaziye *karşı* proletarya savaşlarını ve ayaklanmalarını; ve üçüncüsü, her iki devrimci savaşın bir bileşimini, vb. mümkün ve kaçınılmaz bir hale getirecektir.

-II-

Buna aşağıdaki genel fikirleri de eklemek gerekir.

Silah kullanmasını öğrenmeye, silah elde etmeye çalışmayan ezilen bir sınıf, köle muamelesi görmeye layıktır. Burjuva pasifistleri ya da oportünistler haline gelmedikçe, sınıflı bir toplumda yaşadığımızı bu toplumdan sınıf mücadelesi dışında hiçbir çıkış yolu olmadığını ve olmayacağını unutamayız. İster kölelik, ister serflik, isterse bugün olduğu gibi ücretli emek temeline dayansın, her sınıflı toplumda ezen sınıf silahlıdır. Sadece modern düzenli ordu değil, modern misil kuvvetleri de - İsviçre gibi en demokratik burjuva Cumhuriyetlerinde bile- burjuvazinin proletaryaya *karşı* silahlarını temsil eder. Bu öyle açık bir gerçektir ki, üzerinde durmak bile gerekmez. Bütün kapitalist ülkelerde grevcilere karşı askeri birliklerin kullanıldığını hatırlamak yeter.

Burjuvazinin proletaryaya karşı silahlanması, modern kapitalist toplumdaki en büyük, en temel ve en önemli olgulardan biridir. Ve işte bu olgu karşısında, devrimci sosyal-demokratlar "silahsızlanma"-yı "istemeye" teşvik ediliyorlar! Bu, sınıf mücadelesi düşüncesinin terkedilmesiyle, her türlü devrim düşüncesinin inkar edilmesiyle aynı şeydir. Bizim sloganımız şu olmalıdır: Burjuvaziyi yenilgiye uğratmak, mülksüzleştirmek ve silahsızlandırmak amacıyla proletaryayı silahlandırmak. Devrimci bir sınıfın benimsevebileceği biricik taktik, kapitalist militarizmin bütün *objektif gelişmesinin* mantıki sonucu olan ve o gelişmenin zorunlu kıldığı taktik budur. Proletarya ancak burjuvaziyi silahsızlandırdıktan *sonradır ki*, dünya çapındaki tarihi görevine ihanet etmeksizin bütün silahları çöp tenekesine atabilir; ve proletarya şüphesiz bunu yapacaktır, ama *ancak bu şart gerçekleştirildikten sonra, kesinlikle daha önce değil.*

(1) Galliffet: 1871 Paris Komününü hunharca bastırmasıyla ünlü Fransız Generali

Haftalık Gazete
- *Sahibi: M.Zeki GÜMÜŞEL*
- *Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Osman ARKIŞ*
- *Yönetim Yeri: Alayköşkü Cad. 12/302 Cağaloğlu-ISTANBUL*
- *Yazışma Adresi: P.K. 1107 Sirkeci-ISTANBUL*
- *Abone şartları: Yurtiçi yıllık: 125.- TL. Altı aylık: 65.- TL. Yurtdışı yıllık: 200.- TL. Altı aylık: 100.- TL.*
- *İlan Şartları: Santimi 30.- TL.*
- *Dizgi: OLİMPİYAT IBM Dizgi Bürosu*
- *Baskı: Saygı Matbaası*
- *Istanbul Dağıtım: TÜR-DA*
- *Ankara Dağıtım: Fikri Nigiş*
- *Ege Dağıtım: Orhan Özşişman*

HALKIN KURTULUŞU

bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!

BUGÜN I MAYIS. BUGÜN, PROLETARYANIN SÖMÜRÜ VE ZULÜM DÜZENİNE BAŞ KALDIRDIĞI, DÜNYA İŞÇİ SINIFI DAYANIŞMASININ BURJUVAZİNİN YÜREĞİNE KORKU SALDIĞI GÜNDÜR.

BUGÜN I MAYIS. BUGÜN, KANININ OLUK OLUK AKMASI PAHASINA, YÜZLERCE YOLDAŞININ ÖLÜME, ZİNDANA, SÜRGÜNE GÖNDERİLMESİ PAHASINA, AMERİKAN İŞÇİ SINIFININ "SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ VE ÜCRETLERİN ARTTIRILMASI" UĞRUNA MÜCADELE BAYRAĞINI YÜKSELTTİĞİ GÜNDÜR.

BUGÜN I MAYIS. BUGÜN, VAHŞET VE ZULÜMLE BASTIRILAN I MAYIS 1886 ŞİKAGO GREVİNİN; FRANSIZ, BELÇİKALI, POLONYALI İŞÇİLERİN MÜCADELE VE DAYANIŞMA MEŞALESİNİ YAKTIĞI GÜNDÜR.

BUGÜN I MAYIS. BUGÜN, BURJUVAZİYE GERİ ADIM ATTIRAN, TALEPLERİNİ ZORLA KABUL ETTİREN PROLETARYANIN YENİLMEZ ORDUSUNUN ZAFER GÜNÜDÜR.

I MAYIS, İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE VE KARDEŞLİK BAYRAMIDIR.

I MAYIS, İŞÇİ SINIFININ DEVRİM AZMİNİN VE KARARLILIĞININ BİR KERE DAHA CANLANDIĞI GÜNDÜR.

I MAYIS 1976'DA:

ÜLKELERİN BAĞIMSIZLIK, MİLLETLERİN KURTULUŞ, HALKLARIN DEVRİM MÜCADELESİ DÜNYANIN DÖRT BİR YANINDA YÜKSELİYOR. DÜNYA HALKLARININ ULUSAL VE TOPLUMSAL KURTULUŞ MÜCADELELERİNİN BAŞ DÜŞMANLARI OLAN ABD EMPERYALİZMİ VE SOVYET SOSYAL-EMPERYALİZMİ - NİN BU MÜCADELEYİ BASTIRABİLMEK İÇİN ÇIRPINMALARI BOŞUNADIR. EZİLEN VE SÖMÜRÜLEN MAZLUM MİLLETLERLE DEVRİMCİ PROLETARYANIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMASI VE KARARLI MÜCADELESİ KARŞISINDA ABD EMPERYALİZMİ VE SOVYET SOSYAL-EMPERYALİZMİ ENİNDE SONUNDA YOK OLUP GİDECEKLER. SÖMÜRÜNÜN VE SINIF FARKLILIKLARININ ORTADAN KALKTIĞI, ÖZGÜRLÜK VE KARDEŞLİĞİN HÜKÜM SÜRDÜĞÜ BİR DÜNYA KURULACAK.

HALKLARIN GELİŞEN DEVRİM MÜCADELESİNİ DAHA DA YÜKSELTMEK BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN EN BAŞTA GELEN GÖREVİDİR.

İKİ SÜPER GÜÇ, KABARAN DEVRİM DALGASINI KIRMAK İÇİN BİR YANDAN ELELE VERİYOR, ÖTE YANDAN DA, DÜNYANIN YAĞMALANMASINDA EN BÜYÜK PAYI KAPMAK İÇİN BİRBİRLERİNİ BOĞAZLAMAYA HAZIRLANIYORLAR. İKİ SÜPER DEVLET, SÖMÜRÜ VE YAĞMA UĞRUNA, DÜNYANIN YENİDEN PAYLAŞILMASI UĞRUNA YENİ BİR EMPERYALİST PAYLAŞIM SAVAŞINA HAZIRLANIYORLAR. BÜTÜN ÜLKELERDE, DEVRİMCİ PROLETARYANIN BAŞTA GELEN BİR DİĞER GÖREVİ DE YAKLAŞAN SAVAŞ TEHLİKESİNE KARŞI DÜNYA HALKLARINI EN İYİ BİR ŞEKİLDE UYARMAKTIR. DÜNYA HALKLARININ VE BARIŞTAN YANA BÜTÜN GÜÇLERİN BİRLİĞİNİ SAĞLAMAK, SAVAŞIN ÖNLENMESİ YOLUNDA AKTİF MÜCADELE YÜRÜTMEKTİR. SAVAŞI ÖNLEMEK İÇİN MÜCADELE, GEREKTİĞİNDE SAVAŞMAK İÇİN HAZIRLIKLI OLMAK DEMEKTİR. EMPERYALİST SAVAŞ GENE DE PATLAK VERİRSE, PROLETER DEVRİMCİLERİN GÖREVİ, EMPERYALİSTLERİ YOK ETMEK İÇİN, ÜLKELERİNDEKİ SÖMÜRÜ VE TALAN DÜZENİNİ YERLE BİR ETMEK İÇİN VAR GÜÇLERİYLE DÖĞÜŞMEKTİR.

I MAYIS 1976'DA, TÜRKİYE PROLETARYASININ ÖNÜNDEKİ EN TEMEL GÖREV, PROLETARYANIN İHTİLALCİ PARTİSİNİ İNŞA ETMEKTİR. BU GÖREVİ BAŞARMANIN YOLU, REVİZYONİZME VE KÜÇÜK BURJUVA MACERACILIĞINA KARŞI UZLAŞMAZ BİR MÜCADELEDEN GEÇER.

TIRMANAN FAŞİZME KARŞI AKTİF KİTLE MÜCADELESİNİ ÖRGÜTLEMEK, FAŞİZMDEN YANA OLMAYAN HERKESİ KUCAKLAYAN EN GENİŞ EYLEM BİRLİĞİNİ SAĞLAMAK TÜRKİYE PROLETARYASININ VAZGEÇİLMEZ GÖREVİ VE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ ENGELLEMENİN BİRİCİK YOLUDUR.

TÜRKİYE PROLETARYASI, DÜNYADA HIZLA BÜYÜYEN SAVAŞ TEHLİKESİNE KARŞI UYANIK VE HAZIRLIKLI OLMALIDIR. YAKLAŞAN SAVAŞ TEHLİKESİNE KARŞI HALKIMIZIN EN GENİŞ KESİMLERİNİN DİKKATİ ÇEKİLMELİDİR. SAVAŞI KÖRÜKLEYEN İKİ SÜPER DEVLETİN GERÇEK YÜZLERİ VE DÜNYA HALKLARI İÇİN YARATTIKLARI TEHLİKE BÜTÜN AÇIKLIĞIYLA TEŞHİR EDİLMELİDİR. BU GÖREVE BAĞLI OLARAK, SAVAŞIN ÖNLENMESİ İÇİN BARIŞTAN YANA BÜTÜN GÜÇLER SEFERBER EDİLMELİ, BUNA RAĞMEN ÇIKACAK BİR EMPERYALİST SAVAŞTA, MİLLİ BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİ SONUNA KADAR YÜRÜTECEK TEK GÜÇ OLAN HALKIN SİLAHLI GÜCÜ ÖRGÜTLENMELİDİR.

- BUGÜN, I MAYIS 1976'DA, TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI;
- SEKİZ SAATLİK İŞ GÜNÜNÜN BÜTÜN İŞYERLERİNDE UYGULANMASI İÇİN
- KENDİ SENDİKASINI, SENDİKA YÖNETİCİSİNİ ÖZGÜRCE SEÇEBİLMEK İÇİN
- GREV YASAKLARININ KALDIRILMASI, GENEL GREV, SİYASİ GREV, DAYANIŞMA GREVİ HAKKI İÇİN
- REFERANDUM HAKKININ KANUNLAŞMASI İÇİN
- ÖRGÜTLENMESİNİN EN BÜYÜK ENGELİ 141 VE 142. MADDELERİN İPTALİ İÇİN
- DEVLET GÜVENLİK MAHKEMELERİNİN KAPATILMASI, HÜKÜMLERİNİN GEÇERSİZ SAYILMASI İÇİN
- HALKA ZULMEDENLERDEN, FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORULMASI İÇİN
- KADINLAR VE ERKEKLER ARASINDAKİ EŞİTSİZLİĞİN ORTADAN KALDIRILMASI İÇİN
- EMPERYALİSTLER VE SOSYAL-EMPERYALİSTLERE KARŞI ÜÇÜNCÜ DÜNYA İLE BİRLİK İÇİN
- ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ YOLUNDA SAĞLAM ADIMLAR ATMAK İÇİN MÜCADELE ETMELİDİR!

1 MAYIS BÜTÜN DÜNYA İŞÇİLERİ İÇİN MÜCADELE VE KARDEŞLİK BAYRAMIDIR!

1 MAYIS

1 Mayıs, neden dünya işçilerinin "Mücadele ve Kardeşlik Bayramı"dır? Amerikan işçileri dünyayı paylaşmak için hazırlanan Amerikan burjuvazisini nasıl yenilgiye uğrattılar? 1886 Genel grevi burjuvazinin vahşetine rağmen nasıl her geçen gün daha da büyüyen bir çığ haline geldi?

Amerikan işçi sınıfına, uğruna uzun yıllar çetin bir mücadele verdiği "sekiz saatlik işgünü" hakkını kazandıran 1 Mayıs 1886 genel grevine yol açan şartlar nelerdi?

1860 Amerika'sında kuzeyin kapitalist eyaletler ve güneyin köleci eyaletleri arasındaki çelişkiler alabildiğine keskinleşmiş, kuzey-güney ilişkileri, patlamaya hazır bir hale gelmişti.

Güneyli toprak sahiplerinin az yatırımla çok ürün elde etme politikaları, geniş topraklardan yeterince faydalanılmasını engelliyordu. Üretimin hemen tamamı zenci kölelerin çalıştırılmasına dayanıyordu. Kölelerin çalışma ve yaşama şartları utanç vericiydi. Batının geniş topraklarını yağmalayan Güneyli toprak sahipleri daha çok köleye ihtiyaç duyuyorlardı.

Güneydeki köleci düzen kapitalizmin gelişmesi önünde bir engeldi. Köleci düzende sanayi ürünleri daha az tüketiliyor, kapitalist iç pazar genişleyemiyordu. Tekelleşmenin eşiğinde olan kapitalistler işçileri daha fazla sömürmenin, sömürüden kimseye pay vermemenin hesabını yapıyorlardı. Kuzeyin sanayi burjuvalarının daha çok işçiye ihtiyaçları vardı. Güneyli toprak sahiplerinin boyunduruğu altındaki zenci kölelere geleceğin işçileri olarak bakıyor, bu yüzden köleliğin kaldırılmasını istiyorlardı.

Kuzeyin ve güneyin sömürücü sınıfları arasındaki çelişki 1861 yılında, Güneyli 10 eyaletin Birleşik Devletler'den ayrılmasıyla, 4 yıl sürecek olan iç savaşa yol açtı. Kuzey-Güney savaşı iki sömürü düzeni arasında, kapitalizmle kölecilik arasında bir savaştı. Bir tarafta zencilere sözde hürriyet tanıyan, onları ücretli köleler haline getirmek isteyen Kuzeyli sanayi burjuvaları vardı. Öbür tarafta ise, başkalarının köle, kendilerinin efendiler olarak kalmasını en tabii bir şey olarak gören Güneyli çiftlik sahipleri vardı. 4 yıl süren savaşı Kuzeyli kapitalistler kazandı. Bu sonuç kapitalizmin daha da hızlı gelişmesinin yolunu açıyordu.

BURJUVALARA GÖRE "EKMEK VE SUYLA YAŞAMAYA RAZI OLMAYANIN YAŞAMA HAKKI DA YOKTUR."

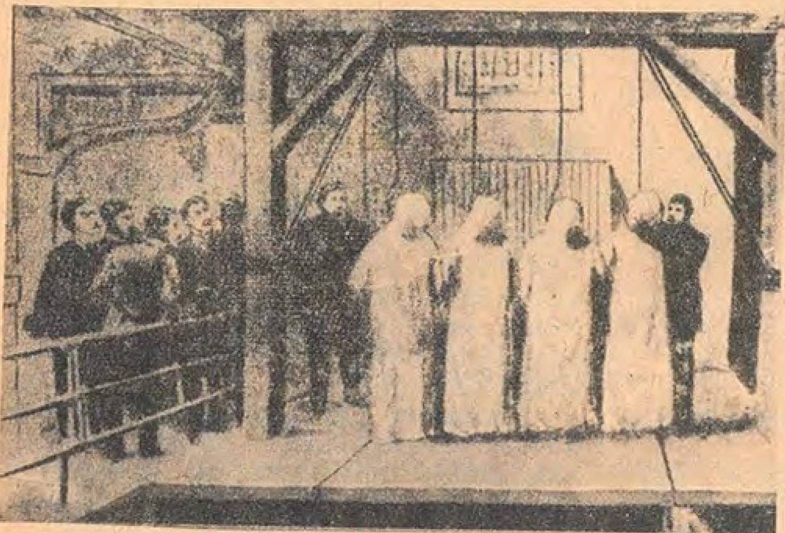
Her zaman daha çok kar peşinde koşan burjuvazi, işçileri güçlerinin son sınırına kadar çalıştırarak sömürebilmek için yeni yollar uyguladı. Burjuvalara göre "ekmek ve suyla yaşamaya razı olmayanın yaşama hakkı da yoktur." Burjuvazi işçileri daha fazla çalıştırıp daha az ücret ödemek için, bir yandan işten atmak, hapsetmek, işçi önderlerini öldürmek gibi yollara başvururken, kanlı ellerini arkalarına gizleyerek ülkenin gelişmesi, yurtseverlik laflarını da ağızlarından düşürmüyorlardı.

O zamanlarda, Amerikan işçi sınıfının örgütlenmesi henüz çok cılız ve yetersizdi. Sokaklar yerlerini yurtlarını bırakıp gelmiş çiftçiler, terhis edilmiş askerler ve göçmenlerden oluşan kalabalık bir işsiz ordusuyla doluydu. İşçiler arasında zenciler, çinliler, göçmenler, farklı ırk ve milliyetten işçiler vardı. Burjuvazi bundan yararlanıyor, farklı milliyetleri ve ırkları birbirlerine ve işçilere karşı kışkırtıyor, işçilerin sınıfsal çıkarları etrafında birleşmelerini, örgütlü olarak sınıf mücadelesini sürdürmelerini önlemeye çalışıyordu. Kapitalistler işyerlerinde silahlı işçi düşmanı birlikler besliyorlardı. Serserilerden ve gangasterlerden kurulu bu birliklerin görevi işçilerin örgütlenmesini ve mücadelesini silahla bastırmaktı. İşçi profesyonel grev kırıcılar ve katiller bulmak olan bir yığın işçi düşmanı şirketler kurulmuştu.

İşçilerin çalışma şartları çok ağırdı. İşgünü 13-14 saatti. İşyerlerinde işçileri güçlerinin sonuna kadar çalışmak zorunda bırakan özel yöntemler kullanılıyordu. Ücretler ise, ancak sürünmeye yetiyordu. Kadın ve çocuk işçiler, zenci ve göçmen işçiler üzerindeki baskı ve sömürü ise, iki kat fazlaydı.

BURJUVAZİ İÇİN İNSAN HAYATININ, İŞÇİLERİN HAYATININ BİR PUL KADAR BİLE DEĞERİ YOKTU.

Burjuvazinin doyması için bunlar bile yetmiyordu. 1874 yılının başında 4 eyalette işçi ücretlerini düşürdüler. Bu karar işçiler arasında nefret ve öfke ile karşılandı. Newyorklu işçiler kararı protesto etmek için 13 Ocak günü bir miting düzenlediler. Kendisi de bir kapitalist olan belediye başkanı önce miting için gerekli izni verdi fakat tam miting günü izni geri aldı. Bu tavır burjuva devletin işçilerin mücadelesini bastırmak için hazırladığı komplonun başlangıcıydı. Karara rağmen onbinlerce işçi Newyork'un Tompkins alanında toplandı. İşçiler kapitalistlerin azgınlaşan

İdama mahkum edilen dört işçi önderi. İşte burjuvazinin hakkı ve hukuku denilen şey budur!

sömürüsüne, ücretlerinin daha da azaltılmasına karşı "Sekiz saatlik işgünü" için sonuna kadar mücadele etmeye kararlıydılar. Burjuvazi atlı polislerini ve parayla satın aldığı işçi düşmanı gangaster sürüsünü kalabalığın üstüne saldırttı. Yüzlerce işçi yaralandı. Burjuvazi vahşice dağıttığı mitingten sonra işçi mahallelerine dalarak, tutuklamalara başladı. Yüzlerci işçi göz altına alındı.

Fakat polisin zulmü ve baskısı işçileri yıldırmadı aksine direniş bir kıvılcım gibi Amerika'nın dört bir yanına sıçradı. Pensilvanya'da maden işçileri maden ocaklarını işgal ettiler. Polisin ve grev kırıcılarının silahlı saldırılarına yiğitçe karşı koydular fakat yenildiler. Tutuklanan işçi önderlerinden on'u hemen asıldı. Diğerleri ağır cezalara çarptırıldılar. Burjuvazi için insan hayatının, işçilerin hayatının bir pul kadar bile değeri yoktu.

Fakat bütün bu yaralanma, tutuklanma, işkence ve hatta ölüm işçilerin haksızlığa ve zulme karşı azimlerini kıramıyordu. Her yenilginin ve her gerilemenin ardından grevler yeniden başlıyor, öteki şehirlere yayılıyor, burjuvazinin vahşeti de her seferinde biraz daha artıyordu.

1877 yılında demiryolu işçileri SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ için greve gittiler. SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ işçilerin mücadelesinin bayrağı haline

Amerikan işçi sınıfının "SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ ve ÜCRETLERİN YÜKSELTİLMESİ" mücadelesi, dünya işçi sınıfının, işçilerin birliğinin gücünü bir kere daha gösterdi. İşçilerin örgütlü mücadelesi karşısında burjuvazinin yenilgiye mahkum olduğunu gösterdi.

gelmişti. Grev kısa zamanda 17 eyaleti sardı. Pitsburg şehrini ele geçiren işçiler hükümet kuvvetlerine karşı 7 gün boyunca kahramanca çarpıştılar. Baltimor'da demiryoluna el koydular. Demiryolu ulaşımı felce uğradı. Polisin grevci işçilere ateş açması sonucu 12 işçi şehit oldu. Tutuklanan işçi önderleri ağır hapis cezalarına çarptırıldılar. 1877 yılının diğer grevleri de ancak en kanlı bir katliamla bastırılabilmişti.

1877-1886 YILLARI PROLETARYANIN DAHA GÜÇLÜ MÜCADELE İÇİN HAZIRLIK YILLARI OLDU.

1874 - 1877 yılları boyunca Amerikan işçi sınıfının burjuvaziye karşı verdiği bu dişe diş mücadele işçilere en büyük eksikliklerinin örgütsüzlük olduğunu gösterdi. Bunun yanında mücadelede kararlı işçilerin karşısında burjuvazinin ne kadar güçsüz kaldığını, elindeki imkanlar ve silahlar ne kadar güçlü olursa olsun, proletaryanın örgütlü ihtilalci mücadelesi sonunda yenilebileceğini gösterdi. 1877'deki katliam ve zulüm proletaryayı sınıf mücadelesinden vazgeçiremedi fakat yeni bir mücadele dönemi için onu güç toplamaya ve örgütlenmeye yöneltti. 1877-1886 yılları proletaryanın daha güçlü mücadele için hazırlık yılları oldu. Ülke çapında sendikal bir örgütlenmeye gidildi.

BURJUVAZİNİN VAHŞETİ İŞÇİLERİN ZAFERİNİ ENGELLİYEMEDİ.

Amerikan İş Federasyonu 1886 yılının 1 Mayıs günü için genel grev kararı aldı. SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ VE ÜCRETLERİN YÜKSELTİLMESİ talepleri Amerika'nın dört bir yanından yükseldi. Genel greve yüzbinden fazla işçi katıldı ve bu sayı genel grev boyunca arttı. Direnişin gün geçtikçe yayılması burjuvaziyi korkuttu. Burjuvazinin polisi ve kiralık katilleri 3 Mayıs günü Şikago'da Mc Cormick Harvester grevci işçilerine saldırdı. İşçileri katletmek için emir almış olan polisler, bir ajan provakatörün kışkırtması üzerine derhal ateş açtılar. 4 işçi öldü. Katliam işçiler arasında büyük bir öfke yarattı. Öldürülen arkadaşlarını anmak ve mücadeleden dönmeyeceklerini bir kere daha göstermek için 1 Mayıs günü bir miting düzenlediler. High Market alanında onbinlerce işçi toplandı. Mitingin bitmesine yakın, polislerin silahlı saldırısını başlatmak için bir ajan provakatör polislerin üzerine bomba attı. Polis bu işaretin ardından ateş açtı. Çatışma sonunda 4 işçi ve 7 polis öldü, 50'den fazla işçi yaralandı. O gece ve ertesi gün yüzlerce işçi tutuklandı. İşçi önderleri yargılandılar; 4'ü idama mahkum edildi. Kararı veren hakim "bombayı sizin attığınız konusunda kesin bir delil yoksa da, geçmişiniz ve sosyal durumunuz suclu olduğunuzu gösteriyor" diyordu. İşte burjuvazinin hakkı ve hukuku denilen şey budur! Onların adaleti kendi efendiliklerinin devamını sağlayan bir yutturmacadan başka bir şey değildir!

Hükümet infazdan yedi yıl sonra, alay eder gibi, mahkemenin adli bir hata yaptığını, suçsuz insanları idam ettiğini açıkladı.

Şikago sokaklarının kana boyanmasına, yüzlerce işçinin hapse ve sürgüne gönderilmesine rağmen 1 MAYIS GENEL GREVİ ve Amerikan işçi sınıfının yıllardır süren SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ için mücadelesi sınırlı da olsa başarıya ulaştı. Bir çok işyerinde SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ uygulanmaya başladı. Diğer işyerlerinde ise, günlük çalışma süresi eskiye göre kısaltıldı.

Amerikan işçi sınıfının SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ VE DAHA YÜKSEK ÜCRET mücadelesi 1886, 1 MAYIS GENEL GREVİ'nden sonra da durmadı. Amerikan İş Federasyonu genel kurulu 1888 yılında SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜNÜN bütün ülkede uygulanmasına kadar mücadelenin sürdürülmesi kararını aldı. Ve bu uğurda ülke çapında verilecek mücadelenin başlangıç tarihini 1 MAYIS 1890 olarak tesbit etti. Bundan böyle, her 1 Mayıs günü, miting ve gösterilerin düzenleneceği mücadele günü olarak kabul ve ilan edildi.

Amerikan işçi sınıfının SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ VE ÜCRETLERİN YÜKSELTİLMESİ mücadelesi, dünya işçi sınıfının, işçilerin birliğinin gücünü bir kere daha gösterdi. İşçilerin örgütlü mücadelesi karşısında burjuvazinin yenilgiye mahkum olduğunu gösterdi. Burjuvazi bütün saldırganlığına ve kan dökücülüğüne rağmen, askerini, polisini, mahkemesini seferber etmesine rağmen, sınırsız mali gücünü kullanarak karşı koymasına rağmen yenildi. İşçi sınıfı bu mücadeleden dersler çıkardı. Burjuvaziye karşı savaşılması ve nasıl savaşılması gerektiğini öğrendi. Mücadele etmeden yaşama ve çalışma şartlarının burjuvazinin inayetiyle düzelemiyeceğini bir kere daha gördü. Sömürünün ortadan kalktığı bir düzene kavuşmak için ise, burjuvazinin iktidarına son vermeyi amaçlayan örgütlü bir mücadelenin gerektiğini kavradı.

ENTERNASYONAL DAYANIŞMA GÜNÜ 1 MAYIS

1880 yılları, Avrupa proletaryasının, 1871 Paris Komünü yenilğisinin yarattığı durğunluğu silkinip attığı yıllardı. Sınıf mücadelesi bütün Avrupa ülkelerinde yeniden yükseliyordu. Komünarların Fransa'ya dönebilmeleri için yürütülen kampanyayı, ekonomik talepler uğruna başlatılan grevler izlemeye başlamıştı. Kapitalizm, serbest rekabetçi aşamasından tekelci; emperyalist aşamaya geçiyordu. Gelişmiş kapitalist ülkelerin burjuvazisi dünya pazarlarını ele geçirmenin, yağmada en büyük payın peşinde koşuyordu. Her ülkenin burjuvazisi bu kavgada en öne fırlamaya çalışıyordu. Bu nedenle de, kendi işçi sınıfı üzerindeki sömürüyü arttırmanın yollarını deniyordu. İşçilerin çalışma şartları her geçen gün ağırlaşıyor, iş günü gittikçe uzuyordu. Fiyatlar alabildiğine artarken işçi ücretleri düşüyordu. Sermayenin dayanılmaz bir hal alan baskı ve sömürüsü karşısında işçilerin ekonomik mücadeleleri de yükseliyordu.

Amerikan işçi sınıfının SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ VE ÜCRETLERİN YÜKSELTİLMESİ uğruna verdiği mücadele Avrupa'ya da sıçradı. SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ sloganı Avrupa işçilerinin mücadele bayrağı oldu. Belçika ve Fransız işçilerinin ardından hemen hemen Avrupa'nın bütün işçileri SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ için grev ve gösteriler düzenlediler. Kısa zamanda greve giden işçilerin sayısı 500.000'e yükseldi. İşçilerin, Amerika'daki kardeşlerinin burjuvazi tarafından hunharca katledilmesine duydukları kin ve nefret, grevlerin ve gösterilen bu kadar büyük bir hızla yaygınlaşmasının nedeniydi. İşçi sınıfının bütün dünyada mücadele bayrağını yükseltişi burjuvaziyi telaşa düşürdü. Avrupa'nın bir çok ülkesinde burjuvazi, işçi sınıfının taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

İşçi sınıfının mücadelesinin doruğuna ulaştığı günlerde, II. Enternasyonal'in kuruluş hazırlıklarını yapan Paris Kongresi toplandı. Kongre SEKİZ SAATLİK İŞGÜNÜ'nü, dünya işçilerinin asgari hedeflerinden biri olarak tesbit etti. Enternasyonal'in 1890 kongresinde alınan bir kararla, bundan böyle her 1 Mayıs gününü, bütün ülkelerin işçilerinin ekonomik, demokratik ve siyasi talepleri doğrultusunda grev ve gösteriler düzenleyerek kutlayacakları İŞÇİ BAYRAMI ilan etti.

Engels, Komünist Manifesto'ya 1890 yılında yazdığı önsözde şöyle diyordu:

" 'Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz!' Kırkiki yıl önce, proletaryanın kendi öz istekleriyle ortaya çıktığı ilk Paris Devrimi arefesinde, dünyaya bu sözleri ilan ettiğimiz zaman, bize çok az ses karşılık verdi... Bugün.... Avrupa ve Amerika proletaryası, ilk defa, tek bir ordu halinde, tek bir bayrak altında, tek bir hedef için seferber olan savaş kuvvetlerini gözden geçiriyor:... Ve bugünün manzarası, bütün ülkelerinin işçilerinin gerçekten birleşmiş oldukları gerçeğine, bütün ülkelerin kapitalistlerinin ve toprak sahiplerinin gözlerini açacaktır.." (1 Mayıs 1890 Londra)

Enternasyonal'in 1890 yılı kongresinde alınan bir kararla her 1 MAYIS günü "İŞÇİ BAYRAMI" ilan edildi.

Türkiye İşçi Sınıfı 1 MAYIS Mücadele ve Kardeşlik Bayramını Kutlama Geleneğini Sürdürecektir

Bütün ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de burjuvazi, işçilerin sınıf bilincinin gelişmesini, proletaryanın devrimci dünya görüşünü kavramasını önlemek için elinden geleni yapmaktadır. Bunun için baskı ve şiddetin yanı sıra işçilere burjuva kültürünü aşılamak için çaba göstermektedir.

1 Mayıs'ın, işçi sınıfının mücadele ve kardeşçe dayanışma bayramı olduğunu gizlemek, devrimci geleneğini unutturabilmek için de Cumhuriyet'in ilanından beri çeşitli yollara başvurmuştur.

Burjuva iktidarlar baskılarla, polis tedbirleriyle işçi sınıfımızın 1 Mayıs bayramını kutlamasını engellemek istemişlerdir. 1960'lara gelene kadar her 1 Mayıs arefesinde işçi önderleri ve sosyalist aydınlar sudan gerekçelerle, çok kez gerekçe bile gösterilmeden polis tarafından göz altına alınırlardı. İşçi örgütleri; ilerici sosyalist yayın organlarının idarehaneleri basılır, kapatılırdı. Gazete ve dergiler toplatılırdı. Yoğun polis baskısına rağmen işçi sınıfımızın 1 Mayıs bayramını kutlama azmi hiç bir zaman kırılmadı. İşçiler gizli toplantılar düzenleyerek, en temiz elbiselerini giyip birbirlerini ziyaret ederek, yakalarına kırmızı karanfiller takarak da olsa 1 Mayıs'ı kutlama geleneğini yaşattılar.

Burjuvazi polis tedbirlerinin yanı sıra 1 Mayıs işçi bayramının asıl anlamını yozlaştırmak için de çaba göstermiştir. İşçiler için mücadele günü olan 1 Mayıs'ı kıra,pikniğe gidilen; içki içilip, eğlenilen bir gün olarak tanıtmağa çalışmıştır. 1 Mayıs'ın "Bahar Bayramı" olduğuna dair 1925 yılında kanun bile çıkartmıştır. Bununla da kalmamış, bütün dünya işçilerinin ortak bayramı olan 1 Mayıs'ın yerine 24 Temmuz gününü işçi bayramı olarak ilan etmiştir. 24 Temmuz patronların işçileri sokağa atmalarını, lokavtı, kanuni hak olarak kabul eden Grev ve Lokavt Kanunu'nun çıktığı gündür. Burjuvazi ve işçi sınıfına ihanet eden satılmış Türk-İş yöneticileri böyle bir günü işçi bayramı olarak göstermeye çalışıyorlar.

Türkiye işçi sınıfı, bütün dünya işçilerinin birlik içinde mücadele sembolü olan 1 Mayıs işçi bayramını kutlama geleneğini sürdürecektir.

Türkiye'de 1 Mayıs ilk olarak 1908 yılında kutlandı. 1 Mayıs 1908'de Üsküp işçileri bir toplantı düzenlediler. Bu toplantı yetersiz olmasına rağmen ilk kutlama gösterisi olması bakımından önemlidir.

1911 yılının 1 Mayıs'ını ise Selânik işçileri güçlü gösteriler yaparak kutladılar.

İstanbul işçileri ise 1 Mayıs'ı ilk olarak 1912 yılında Pangaltı'daki Belvü bahçesinde düzenledikleri bir toplantıyla kutladılar. Selânik işçileride büyük gösteriler düzenlediler.

1912-1921 yılları arasında I. Dünya Savaşı'nın da etkisiyle 1 Mayıs kutlanamadı.

Savaştan sonra ilk olarak 1921 yılında Istanbul işçileri 1 Mayıs'ı güçlü gösterilerle kutladılar. Vapur, tersane ve tramvay işçilerinin 1 Mayıs'ı kutlamak için grev yapmaları nedeniyle şehirde ulaşım büyük ölçüde aksadı. Mavi işçi tulumları giyip, kırmızı boyun bağı takan işçiler yakalarında kırmızı rozetlerle şehirde gösteriler yaptılar. Aynı gün Sosyalist Fıkra'nın Bâbıâli'deki merkezinde de tören yapılmış, akşama kadar marşlar söylenmiştir.

1922 yılının 1 Mayıs'ı da Istanbul emperyalistlerin işgâli altında olmasına rağmen parlak bir şekilde kutlandı. İşçiler marşlar söyliyerek gösteriler yaptılar, bildiriler dağıttılar. Istanbul'dan başka Ankara, Adapazarı ve İzmir de de işçiler kutlama gösterileri düzenlediler.

1923 yılında 1 Mayıs'ı kutlama hazırlıkları polis baskılarıyla engellendi. 1 Mayıs öncesi ünlü "1923 Tevkifatı" tezgahlandı. Reji (Tütün) işçilerinin aldığı grev kararı tutuklamalar nedeniyle uygulanamadı.

Adapazarı'nda İmalât-ı Harbiye işçilerinin geliri hasta sandığına bırakılmak üzere düzenledikleri müsamere polis baskısı nedeniyle yapılamadı. Istanbul'da Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Partisi üyelerinden 20 kişi tutuklandı. Vatana ihanet suçuyla yargılandılar. İktidar bütün baskılarına rağmen 1 Mayıs'ın kutlanmasına tamamen engel olamadı. Ankara'da askeri fabrika, şimendifer işçileri, mürettipler, fırıncılar kutlama törenleri yaptılar. Mürettipler grev yaptığı için gazeteler çıkmadı.

Dönemin iktidarı baskı ve terörünü 1924 yılının 1 Mayıs'ında da tekrarladı. İşçileri "Sekiz saatlik iş günü için mücadele etmeye" çağıran bildiriler dağıtanlar tutuklandı. Daha önceden kapatılan Amele Birliği'nin çıkardığı Çelik Kol Gazetesi toplatıldı. Aydınlık Dergisi'nin idarehanesi basıldı. "Bildiri dağıttığı", "yakasına kırmızı karanfil taktığı" gerekçesiyle yüzlerce işçi göz altına alındı. Ankara'da ise İmalât-ı Harbiye ve Dekovil işçileri gösteriler düzenlediler. Cebeci'de Boşnak mahallesinde bir toplantı yaptılar. Aralarında Hasta Kasası için bağış toplayıp marşlar söylediler. Daha sonra Vilayet'e ve Büyük Millet Meclisi'nin önüne kadar yürüyüp taleplerini duyurdular.

1925 yılının 1 Mayıs'ında da yine yüzlerci işçinin göz altına alındığı 1925 tevkifatı sahnelendi. Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası başkanı Dr. Şefik Hüsnü hakkında yayınladığı "1 Mayıs" broşürü yüzünden dava açıldı.

1 Mayıs işçi bayramı olarak en son 1928 yılında kutlandı. Onda da işçilerin hazırladığı programın bir çok maddesine valilik izin vermedi. O gün Istanbul'da işçilerin çoğu tatil yaptılar. Ama tramvay ve diğer ulaştırma işçilerine tatil yapma izni verilmedi.

1928'den sonraki yıllarda siyasi iktidarlar işçilerin 1 Mayıs'ı kutlamalarını polis baskıları ile engelleyip, 1 Mayıs'ın gerçek anlamını unutturmak için çalıştılar.

Günümüzde işçi sınıfının görevi, burjuvazinin 1 Mayıs işçi bayramının özünü gizleme çabalarını etkisizleştirmek; 1 Mayıs işçi bayramını dünya proletaryası ile omuz omuza, adına yaraşır biçimde kutlamaktır.

SEYDİŞEHİR İŞÇİLERİ VE HALKI FAŞİST TERÖRE VE REVİZYONİST İHANETE KARŞI MÜCADELE EDİYOR

● Taraşçı köylüleri, köylerinde ülkü ocaklarını açmak isteyen faşistleri ve onları korumaya gelen jandarmaları taşa tuttu, köyden sürdü çıkardı

● «Artık yapacak birşey yok, herkes başının çaresine baksın» diyen revizyonist DİSK yöneticileri gerçek yüzlerini bir kere daha ortaya koydular

Fabrikayı işgal altında tutan komando askerleri

SEYDİŞEHİR ALÜMINYUM İŞÇİLERİ FAŞİZME BOYUN EĞMİYOR.

Seydişehir'de cereyan eden olaylar sadece sendikalıbir çekişmeden ibaret değildir. Burada faşizm adım adım yerleşiyor, kitleler üzerinde baskı ve zulüm uygulu-yor. Bu hakim sınıfların her geçen gün daha çok içine girdiği ekonomik krizin yüklerini halk kitlelerine yüklemek için oynadığı oyunların bir parçasıdır. Seydişehir'de 26 Nisan 1975'de Türk-Metal'in merkez şubesinin açılmasıyla başlayan olaylar bu güne kadar nasıl gelişti, faşistler geçici de olsa nasıl zafer kazandılar?

Sermayenin sadık uşağı, faşist Alparslan Türkeş, Türk-Metal'in açılışını takip eden günlerde Seydişehir'e geldi. Sayıları yüzü geçmeyen taraftarlarına kapalı salon toplantısında şu deriktifi veriyordu: "Bozkurtlarım, Seydişehir de, ne DİSK nede Özgür Alüminyum-İş diye bir sendika istemiyorum, buraları ele geçirin, sadece bize hizmet edecek bir sendika istiyorum."

Seydişehir, 8 bin işçinin bir arada çalıştığı, her geçen gün büyüyen, sanayi kenti durumuna gelen bir yerdir. İşçilerin bir ayağı hala köylerindedir. Yani köy ile bağları kesilmemiş, tam sanayi proleterleri haline gelmemişlerdir. Çoğu, işçi sınıfının mücadelesini yeni yeni hissetmeye başlayan işçilerdir.

Faşistler bütün dünyada uyguladıkları yöntemleri burada da uyguladılar: Kitleleri kandırmaya çalışmak, onlara yapmayacakları vaadlerde bulunmak, kitlelere baskı ve zulüm uygulamak.

Seydişehir işçileri faşizmin tarihî demagojisini bir yıldır dinliyorlar: Türk-Metal Genel Başkan Vekili Ergül Özşahiner şöyle diyor: "gelişen dünya şartları ve hızlanan milletler mücadelesi karşısında emek-sermaye barışı temin edilmeli ve işkollarında güçlü sendikacılığa geçilmelidir."

Bu demagojilerinde başarılı oldular denmez. Köyden yeni çıkmış, topraksız ya da az topraklı köylüler, sanayi bölgelerinde bir iş bulup çalışmaya başladıklarında, evvela kendilerine iş verip çalıştıran, karınlarını doyuran patronlarına minnettar kalırlar, emek ile sermayenin barış içinde geçinebileceğini sanırlar, fakat maddi şartlar gerçeği gözler önüne sermekte geç kalmaz. İşçi kendisinin patronlara ihtiyacı olmadığını, patrona milyonlar kazandırmaktan öte, patronun karnını doyuranın bile kendisi olduğunu çabuk kavrar. Yani emek-sermaye barışı diye bir şey olmadığını bunun sermaye sahiplerinin işçiyi kandırmak için yaydıkları bir safsata olduğunu anlar.

Seydişehir'de Doğudan gelip çalışan bir çok Kürt işçi vardır ve faşistler bunlar üzerinde yoğun bir baskı uyguluyorlar. Ama, ırkçılık demagojileri, Türk ve Kürt işçiler arasındaki kardeşliği, dayanışmayı bozmakta etkili olamadı.

Faşizmin bir başka yönü ise kitleler üzerinde uyguladığı kanlı baskı ve terördür. Seydişehir'de, halkın nefretini kazanmalarına rağmen bu yolu da kaçınılmaz olarak uyguladılar, hala da uyguluyorlar. Bütün faşist baskıları uygulayan onlar değilmiş gibi, bir yandan da bol bol demokrasiden, hukukun üstünlüğünden bahsediyorlar.

Şimdi bu faşistlerin, hukuk, nizam, demokratik kurallar içinde verdikleri mücadelelerine bakalım:

FAŞİSTLER OLANCA GÜÇLERİNİ SEYDİŞEHİR'E YIĞDILAR.

Faşist terör esas olarak Karabulak olaylarıyla Seydişehir'de kendini gösterdi. İşçilerin kaldığı Karabulak lojmanlarına saldıran faşistler polislerle birlikte bir çok işçiyi dövdüler, yaraladılar. Olaylar sonunda, polis dayak yiyen işçileri yakaladı, hapse attı. Faşistler ise polisle kolkola dolaştılar. 23 Aralık 1975 günü Seydişehir Alüminyum tesislerinde çalışan işçilerin büyük bir çoğunluğunun (7 bin civarında) üye olduğu Özgür Alüminyum-İş Sendikası Bölge Çalışma Müdürlüğüne toplu sözleşme için yetkinin kendilerine verilmesi yolunda çağrıda bulundu. Bu tarihten önce Özgür Alüminyum-İş Sendikası yanındaki Küpe Oteli Türk-Metal tarafından kiralandı. Türkiye'nin bir çok yerinden (Kırıkkale, Ankara, İzmir, vs.) (sayıları bine yakın) MHP militanları Seydişehir'e geldiler. Bundan sonra planlı baskı ve teröre başlandı. 22 Aralık günü MHP militanlarının bildirisini almak istemeyen işçi Ali Demir dövüldü. 23 Aralık günü bildiri dağıtmak isteyen devrimci işçilere saldırdılar. Aynı gün eğitim şefi Mete Dereli'yi işe gelirken yaraladılar. Ali Şen, işçi Duralı Doğan, şöför Mevlüt Koçak'ı sendika arabasından indirerek dövdüler. Arabayı tahrip ettiler. İşe gelmekte olan Mühendis Kemal Oyman'ı zincir ve sopa ile dövdüler. Polis, bütün bu olanlara seyirci kaldı. Olaylarla ilgili olarak yakalanan Türk-Metal üyesi MHP militanı Erol Arıkan ve Yusuf Erkoç serbest bırakıldılar.

Karabulak ve eğitim sitesinde kalan işçilere saldırdılar. 26 Aralık günü ise şiddet en kanlı biçimine büründü. Önce işe giden işçilere taş, sopa, zincirle saldırdılar, fakat işçilerin kararlı direnişi karşısında bu sefer Ankara plakalı MHP'nin kiralık katillerinin olduğu (06'Ka 598, 06 KC 817, 06 LS 838 06 PU 398, 06 OT 402, 06 FH 164) arabalardan işçilerin üzerine yaylım ateşi açtılar. Bu arada kendi arkadaşlarından Türk-Metal yönetim kurulu üyesi ve MHP gençlik kolları başkanı Hasan Kadıoğlu'nu vurdular. Yanlışlıkla değil kasıtlı olarak vurmaları da muhtemeldir. Çünkü faşistlerin birbirlerini vurmalarının örnekleri pek çok görülüyor. Faşistlerin yaylım ateşiyle Mustafa Fidan, Mustafa Okyay vuruldular. Celal Kılıç bıçakla yaralandı. Celal Kılınç yaralanan işçiyi ölümden kurtarmak için yardıma koşarken, faşistlerin bıçakları ve sopalarıyla komalık olmuştur. Suçu yaralı arkadaşını kurtarmaya çalışmak olan Celal Kılınç hala hapiste tutulmaktadır. Polis ateş açan, saldıran MHP militanlarını değil, saldırıya uğrayan işçileri yakaladı. Aynı gün kiralık katiller bayraklarla dolaşarak minübüslerle giden işçileri indirdiler. Zorla, sopayla kendi gruplarına katıp şehre yürüdüler. Özgür Alüminyum-İş'i taşladılar. Türk-Metal üyesi Erol Arıkan ile polis sendikanın levhasını indirdi. Emniyet kuvvetleri sendikayı aradılar. Sonra TÜ-TED, TEK DER. Kültür Derneği, şehir sineması işçilerinin gittiği bir kıraathane, Kanarya Kitabevi, DİSK Maden-İş, CHP ilçe binası ve TÖB-DER'e saldırdılar, tahrip ettiler. İşçileri cenaze töreni adını verdikleri bu saldırı hareketlerine, katılmaya zorladılar. Polis ve ordu her yerde faşistlerle birlik oldu. Halk korkarak evlerine kapandı, şehirde terör estirdiler, can güvenliği kalmadı. Mekanik atölye şefi MK.Müh.Burhan Yavuz başkanlığında yüz kadar MHP militanı fabrikada ve şehirde insan avına çıktılar, 27 Aralık'ta, Salih Kurtay, Mehmet Karataş, Mehmet Sarıyıldız Hasan Özdemir, Kerim Büyükçiftçi adlı işçileri dövdüler. Bu olaylar birkaç günlük duraklamalarla devam etti, ediyor. Yetkinin kendilerine verilmesinin kesinleşmesinden sonra saldırganlıkları iyice arttı. Mart başından beri 15 gün içinde üç işçiyi dövdüler. Dövülenlerden biri, daha önce dövülen Ali Demir'dir. Durumu ağır, Konya Devlet Hastahanesi'nde komaya girdi. Bu olaylardan bu güne kadar Taraşçılı bir ilkokul öğretmeninin ve bir işçinin evine dinamit attılar. Bu arada bir çok işçiyi tehditle, olmazsa sopayla korkutarak çıkışını alıp gitmelerini sağladılar. Çıkışını almasını sağlayamadıkları işçilere daha sert tedbirlere başvurmaktan çekinmeyeceklerini her fırsatta belirtiyorlar, Bu gün işveren büyük çapta işçi çıkarma hareketine girişmiştir. Üçyüzü aşmayan üye sayısıyla, çeşitli sahtekarlıklarla yetki alan Türk-Metal Sendikası yetkilileri, işten çıkarmalara engel olmaları için ne yaptıklarını soran işçilere "Bir şey yapmadık ve bir şey yapamayız da.." cevabini veriyorlar. İşçiler üzerindeki faşist terörün bir parçası ve devamı olarak ortaya çıkan işten çıkarmalar karşısında Türk-Metal'in aldığı tavır, işveren için çalışan bir sendika olduğunun bir diğer delilidir.

ZULÜM VE DEMAGOJİ, FAŞİSTLERİN TECRİTİNİ ÖNLEYEMEDİ.

Bütün bunlar, MHP militanı, Türk-Metal'cilerin kendi kanunları, hukukları, demokrasileridir. Yani insanca olan ne varsa ona saldırma, onu yıkma, onu ortadan kaldırma. Sermayenin köpekliğini yapıp halka zulmetme, halka baskı yapmadır.

Halkı, işçileri yıldırmak, sindirmek, faşizmin gücü karşısında halkı ve işçileri elleri kolları bağlı hale getirmek için, sivil faşist militanlar, polis, ordu, mahkemeler, hükümet hepsi birlik oldu. Faşistlerin yürüttükleri baskı ve terör karşısında, Seydişehir'liler faşizmi daha iyi anladılar. Faşistlerden nefret ettiler. Onların kanun, nizam, sendika mücadelesi dedikleri şeyin kanlı bir terörden başka bir şey olmadığını anladılar. Faşistler her ne kadar kitleleri kendi emellerine alet etmek için çaba gösterdilerse de Seydişehirliler faşistlerin peşinden gitmeyerek, her fırsatta onların kanlı terörünü lanetleyerek faşizmin yanında değil, faşizme karşı tavır aldılar.

Seydişehir Kültür Derneğinin faşist saldırıdan sonraki durumu

Faşistlerin söyledikleri ile yaptıkları taban tabana zıt şeylerdir. Şimdi yine Türk-Metal'den Genel Teşkilatlandırma Sekreteri İ.Avni Çarsancaklı'nın söylediklerine bakalım: "Türk-Metal Sendikamızın mücadelesi işçilerle değildir. Bizler hiçbir işçi arkadaşımıza kırgın ve dargın değiliz. Her işçi bizim için önemli de ğerdir". Evet, Çarsancaklı, her işçi sizin için önemli değerdir. Çünkü onun sırtından milyonlar vuruyor, onun sayesinde zevk içinde yaşıyorsunuz. Ama sendikanızın mücadelesine gelince; kimlerle beraber kimlere karşı olduğunuz yaptıklarınızdan belli. Sermayenin köpekliğini çok iyi yaptığınız şu götürmez. Bütün işçilere ve halka karşı olduğunu zu da bilmeyen kalmadı.

Faşizmin bir diğer yöntemi de, halkı dine dayanarak uyuşturmaya çalışmaktır. Dini liderleri, hacıları, hocaları, şeyhleri satın alıp, halk içinde faşistlerin propagandasını yaptırmaktır. Aynı şeyleri Seydişehir'de de uyguladılar. Camilerde satılmış hocalar, Türk-Metal'i övdüler. İşçileri bu şekilde etkileyip peşlerine takmayı denediler. Her iki laflarından birinde "müslüman Türk Milleti", "imanlı işçiler", "Türk-Metal damarında müslüman ve Türk kanı olan herkesin sendikasıdır" gibi sözleri ihmal etmediler. Ama bu yolla da kitleler üzerinde fazla etkili olamadılar. Kuru laflara halkın karnı tok. Aynı şeyleri yıllardır dinleye dinleye bıkmışlar. Burada herkes karnını doyuracak, insanca yaşamasını sağlayacak iş ve kendisinin haklarını savunacak devrimci bir sendika istiyor.

REVİZYONİST DİSK YÖNETİCİLERİ FAŞİSTLERİN KARŞISINDA YILDILAR, SEYDİŞEHİRLİ İŞÇİLERE "ARTIK YAPACAK BİRŞEY YOK, HERKES BAŞININ ÇARESİNE BAKSIN" DEDİLER.

Seydişehir'de, yalana, tehdide baskı ve teröre, her yola baş vuran faşistler işçilerin çoğunluğunu gene de Türk-Metal'e üye yapamayınca, bu sefer de devletin bütün kurumları, elbirliğiyle yetkiyi Türk-Metal'e verdiler. Ondan sonra Türk-Metal yetkilileri işçilere şu duyuruyu yaptılar: ".... bugüne kadar yetkiyi kaybeden sendikadan istifa etmeyen işçi arkadaşlarımız varsa ve şayet istifa etmezlerse getirilen haklardan vararlanamazlar bu bakımdan en kısa zamanda karşı sendikadan bütün arkadaşların istifa etmesi gereklidir, ve bu kendi menfaatleri için şarttır."

İşçiler bütün bu olup bitenler karşısında, polisin, ordunun, mahkemelerin, yani kısacası devletin kimin olduğunu, faşistlerin kimlerin hesabına çalıştığını; işçi sınıfının kendinden başka ve ezilen yoksul halktan başka dostu olmadığını anladılar. İşçilerin büyük bir çoğunluğu Türk-Metal'e üye olmamakta direniyorlardı. Bütün akıl almaz sahtekarlıklara karşı Özgür Alüminyum-İş'de kalıp mücadele etmek istiyorlardı. Fakat DİSK'in revizyonist yöneticileri işçilere Seydişehir'deki Türk Metal'ci faşistlerden daha ağır bir darbe vurdular. Yetkinin Türk-Metal'e verilmesi karşısında yılgın, teslimiyetçi bir tavırla "artık yapacak bir şey yok, herkes başının çaresine baksın" dediler. O sıralarda işçilere en gerekli şey politik bir önderlik, onlara faşizmin, kitlelerin aktif mücadelesi karşısında gerileyeceğini ve yenileceğini anlatacak, direnmelerini söyleyecek bir önderlikti.. Yani devrimci

De.sa.6'da

● SEYDİŞEHİR İŞÇİLERİ BU YAZIYI OKUYUN!

● İŞÇİLER; Patronların Sarı Sendikacıları Nasıl Yetiştirdiklerini ve İşçilerin Başına Nasıl Bela Ettiklerini Öğrenmek İçin Bu Yazıyı Okuyun!

TÜRK METAL-İŞ SEYDİŞEHİR ŞUBESİ GENEL SEKRETERİ "MUSTAFA AKBUDAK" KİMDİR?

TÜRK-METAL'İN BAŞKANI MUSTAFA AKBUDAK KİMDİR?

Seydişehir'li işçi kardeşlerime sesleniyorum! Türk Metal-İş Seydişehir Şubesi GenelSekreteri Mustafa Akbudak'ı iyi tanıyor musunuz? İşçi için çalıştığını, bu yola kendini adadığını söyleyen bu adamın gerçek yüzü nedir biliyor musunuz?

Mustafa Akbudak, Diyarbakır'ın Dicle (Piran) kazasında yoksul bir ailenin çocuğuydu. Babası bir çok nüfusu geçindirmek zorundaydı. Bu sıralarda, Diyarbakır eşrafından, ora halkına zulmetmekle tanınmış Ensarioğulları, Mustafa Akbudak'ın babasını köy tahsildarlığına atadılar. Bu göreve gelmek için ağaya iyi uşaklık yapmıştı.

Herkes de bilir ki, köy tahsildarı, köylüden topladığı verginin yüzde otuzunu cebine indirir. Mustafa Akbuduk'ın babası, böylece, uşaklığının semeresini 5-10 yıl içinde gördü. Artık hem yoksul değildi, hem de önünde, daha büyük devlet kademelerine atanıp, sömürüden daha fazla otlanmasının yolları açılmıştı. Nitekim yaptığı görevden memnun kalan parababaları, bu kişiyi, o sırada Elazığ Maden Kazası yakınlarında Etibank tarafından kurulan, Şark Kromları İşletmesi işçilerinin başına sendikacı yaptılar. Devlet bu durumdan memnundu. İşverenin sadık köpeği Akbudak, işçi sınıfı için sendikal mücadele veriyordu! Yani işçiyi en ucuz fiyata satıp, düşük ücretli toplu sözleşmeye imza bastıkça, işverenden aldığı mükafat da o kadar artıyordu. Ayrıca sendikanın başına kurulur kurulmaz, en yakın akrabalarını en iyi işlere sokmakta gecikmedi. Fakat iş gücünü satmaktan başka yolu olmayan yoksul ve topraksız köylüleri işe sokarken, ellerinde avuçlarında ne varsa almayı ihmal etmedi. Para başını döndürmüştü. Herşey paraydı onun için. Elazığ ve civar bölgelerin halkını bilinçsiz olmalarından yararlanarak sömürüyor, işverene peşkeş çekiyor, sendika ağalığını sürdürüyordu. Bu arada, kendisinin sahtekarlıklarını bilen bazı kişileri de belirli mertebelerde işe sokup ağızlarını kapıyordu. Kendi yerini, koltuğunu, sendika ağalığı görevini oğlu Ömer Akbudak'a bıraktı. Mustafa Akbudak'ın ağabeysi olan Ömer Akbudak Türk-İş'deki sendika ağalarının çizdiği yoldan bir adım ayrılmayıp, bir numaralı adamları oldu. Ömer Akbudak işçiyi ve işe girmek isteyen çevre köylerin yoksul halkını soyup soğana çevirmede babasını kat kat aştı. Bu başarılarından dolayı, Türk-İş'teki öteki patron uşakları Ömer'in bir dediğini iki etmiyorlardı. Bunu Amerika seyahatlerine gönderdiler Aslına bakarsan, bunlar seyahat değildi: Ömer Akbudak Amerika'da, Amerika'lı sendikacılardan sarı sendikacılığın püf noktalarını öğrendi. Bir sendika ağası patronla nasıl katakulli çevirip işçiyi soyar, işçiyi "biz sizin için çalışıyoruz" diye nasıl kandırabilir, toplu sözleşmelerden patron memnun kalırsa Ömer kaç para kazanır, vs; bunları öğrettiler. Bu arada, Amerika'lı patronları, Amerika'lı sendika ağalarını bol bol methetmesini de öğrendi. Vur patlasın, çal oynasın eğlenmeyi ve Amerikalı dostlarına minnettar kalmayı da ihmal etmedi.

ŞARK KROM İŞÇİLERİ ÖMER AKBUDAK'I VE BABASINI MADEN'DEN SÜRDÜ

Fakat çok geçmeden, Şark Krom'un işçileri bunların namussuzluklarını görmekte gecikmedi. Bu köpekler işçiye büyük ihanetler yaptıklarından, işçiler de bunları Maden'den sürdüler. Akbudak'lar baba-oğul, işçiden kazandıkları paralarla Hacca gittiler. Bu işçi düşmanları, kendilerine Hacı etiketi yapıştırarak işçilerin gözünü boyayabileceklerini umdular.

Şark Kromlar'da barınamayınca, ağababaları bunları, Etibank'ın Seydişehir'de yeni kurulmakta olan alüminyum tesislerine gönderdiler. Hayatında sarı sendikacılıktan gayrı memurluk yapmamış olan ilkokul mezunu Ömer Akbudak, o dönemde Alüminyum Tesisleri Grup Başkanı Yalçın Odabaşı tarafından Mortaş Maden İşletmesinde sicil şefi olarak görevlendirildi. Ömer'e sicil sefliğinin bağışlanmasında, asıl amaç, yeni kurulan ve gelişen bu tesislere, sınanmış, denenmiş komandoların işçi olarak alınmasını temin etmekti. Ömer Akbudak'ın göreve başlar başlamaz ilk işi, babasını ve beş kardeşini Şark Kromlardan Seydişehir'e naklettirmek oldu. Daha sonra da teyze, dayı ve amca çocuklarını işe yerleştirdi. Alüminyum tesislerindeki mühendislere bile bu sıralarda lojman verilmezken, Ömer'e en lüksünden dayalı döşeli lojman verildi. Elbette üzerinde oturduğu koltuktan gezip tozduğu arabasına kadar, hepsi işçinin sırtından sömürüp kazandıklarıdır.

ÖMER AKBUDAK PATRON SENDİKACILIĞI GÖREVİNİ KARDEŞİ MUSTAFA'YA BIRAKIYOR.

Alüminyum tesislerindeki işçiler, o sıralarda, bir araya gelip, kurulu tek sendika olan Özgür Alüminyum-İş çatısı altında toplanmışlardı. Özgür Alüminyum-İş yöneticileri de aslında pek işçiden yana değillerdi. Bunun yöneticileri de işçinin sırtından epey palazlanmışlardı.

İşveren ise, işçiyi en düşük fiyata peşkeş çekecek başka bir sendika istiyordu. Patronların bu isteğine uygun olarak, Türk-İş Başkanı Halil Tunç, Ömer Akbudak'a sendikacılık teklif etti. O da, yabancıya gitmesine gönlü razı olmadığından, bu görevi kardeşi Mustafa'ya bıraktı. Mustafa Akbudak, patronların saltanatı, faşistlerin zulmü devam etsin diye, işçiyi işçiye vurdurarak, kardeş kanı akıtmayı bile göze aldı.

DEVRİMCİ İŞÇİLERİN EN BÜYÜK HATASI İŞÇİNİN BİR NUMARALI SATICISI FAŞİST SENDİKA AĞALARININ GERÇEK YÜZÜNÜ ZAMANINDA İŞÇİLERE TEŞHİR EDİP ANLATMAMAK OLDU!

Biz devrimci işçilerin en büyük hatası, işçinin bir numaralı satıcısı sendika ağaları Akbudak'ların gerçek yüzünü kitlelere teşhir edip, anlatmamak oldu. Bizler ne yapmalıydık? Bizler, Şark Kromlar'da iğrenç faşist yüzleri ortaya çıkan bu sendika ağalarının neden Seydişehir'e geldiklerini, neden bu kadar lüks bir yaşantıyla mükafatlandırıldıklarını, ve hala ne gibi köpeklikler peşinde olduklarını bütün işçilere bıkmadan her yerde anlatmalıydık. HALKIN KURTULUŞU gibi gazetelere yazıp bu köpekleri teşhir etmeliydik. Biz bunları tam olarak yapmadık ve bu namussuzların burada yerleşip tutunmalarına, işçiye şirin görünmelerine sebep olduk.

MUSTAFA AKBUDAK SEYDİŞEHİR TÜRK-METAL-İŞ BAŞKANI OLURKEN 150.000.-- TL. PARA VE BİR OTOMOBİLLE MÜKAFATLANDIRILDI.

Mustafa Akbudak, 1975 başlarında ilk olarak 150.000.-- TL. para ve bir araba ile Seydişehir Türk Metal-İş Sendikası Genel Başkanlığı görevine başladı. İşçilere bir işçi önderi ve mücadeleci bir adam olarak görünmeye çalıştı. Özgür Alüminyum-İş'in işçiden yana olmadığını söylüyordu. Kendi arkadaşları arasında da gerçek niyetini açıklıyor, "Türk-İş'e söz verdim. Burada Türk Metal-İş'i ne olursa olsun güçlendireceğim" diyordu. Faşistlerden aldığı mükafatların bedelini ödemek zorundaydı.

Buradaki bilinçli işçiler ise, Özgür Alüminyum-İş yöneticilerine karşı mücadele verip onları yönetimden uzaklaştırmak; güvendikleri işçiyi satmayacak, işçinin hakları için müca-

De.sa.6'da

HALKIN KURTULUŞU

Türk-İş

Baş.ta.1'de

ri bir milyon üçyüz bin üyesi olan dev bir sendikal kuruluş olarak da pek çok şeyden de sorumludurlar. Asgari ücretler yükseltilmiyorsa bundan asıl Türk-İş yöneticileri sorumludur. Referandum kanunlaşmıyor, sekiz saatlik işgünü her yerde uygulanmıyorsa Türk-İş yöneticileri bundan da sorumludurlar.

İşçi sınıfı 141, 142 den dolayı kendi sınıf partisini kuramıyorsa, 141, 142'nin kaldırılması için mücadele vermeyen Türk-İş yöneticileri bundan da sorumludurlar.

Sendikaların mücadelesi sadece ücretleri yükseltmeye çalışmakla bitemez. 10. Kongrede, bizim bir milyon üçyüz bin üyemiz var, diyenler, bir milyon üçyüz bin kişinin kendi sınıf [illegible] kazanmasından sorumludurlar. Dünyada neler olup bitiyor, sınıf nedir, sınıfların mücadelesi nedir, patronlar kârlarına kâr katmak için nasıl mücadele ederler, işçiler sömürüden kurtulmak, insanın insanı sömürmediği bir dünya kurmak için nasıl mücadele ederler; bütün bunları öğrenmek her işçinin hakkıdır. Her işçinin hem hakkı hem görevidir. 10. Kongrede, [illegible] Türk-İş yöneticileri, sıra işçilere gerçekleri öğretmeye gelince sus pus oluyorlar.

ONBİNLERCE HALK FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET DİYE HAYKIRIRKEN, TÜRK-İŞ OTURDUĞU YERDEN KALKMIYOR.

MC iktidarı zam üstüne zam yapıyor. Emekçi halk yaşayamaz hale geldi. Her gün halkın evlatları [illegible] faşistler tarafından kurşunlanıyor. On binlerce üniversitelinin, liselinin, ortaokullunun can güvenliği yoktur, okuma özgürlüğü yoktur. Doğu'da Kürt milleti insan yerine konmadığını, hükümetin devlet bakanı olan Türkeş'in ağzından işitiyor. Her gün jandarma ve komando Kürt köylerini basıp talan ediyor. Türkiye'nin dört bir yanında on binler MC yıkılmalıdır diye mitingler, yürüyüşler, toplantılar düzenliyorlar. Bütün bunlar olup biterken, bir milyon üçyüz bin üyesi olan Türk-İş'in yöneticileri bir milyon üçyüz bin kişiyi harekete geçirecekleri yerde sanki etraf güllük gülistanlıkmış gibi ses çıkarmadan oturup duruyorlar.

Türk-İş'in dünkü ve bugünkü yöneticileri bütün bu saydıklarımızı yapmakla görevlidirler. İşçi sınıfının bugünkü ve yarınki çıkarları için mücadele etmek; sendikaların asıl görevi budur. Ve sendikaların başında bulunanlar da bu görevleri başarıyla yapmakla yükümlüdürler. Çünkü gerçek sendikacılık budur. Yapılması gereken budur. Fakat bugünkü Türk-İş yöneticileri bu görevleri yerine getirebilirler mi? Elbette ki hayır. Çünkü Türk-İş yöneticileri gerçek sınıf sendikacılığı uygulamasının düşmanı olan sarı sendikacılık tarafından Türk-İş'in başına getirilmişlerdir.

Burjuvazi sömürüsünü rahatça sürdürebilmek için, işçi sınıfı içinden yükselen [illegible] satın aldıkları sendikaların başına oturtarak sarı sendikalar, sarı sendikacılar yaratır. Bugün Türk-İş'in başında bulunan yöneticiler ve Türk-İş'e üye bir çok sendikanın yöneticileri de AP'li, MHP'li ve MSP'lidir. Esas görevleri işçiye değil patrona hizmettir.

TÜRK-İŞ YÖNETİCİLERİ MAAŞLARINI NET DOKUZ BİNE ÇIKARDILAR.

10. Genel Kurulda Türk-İş yöneticileri aldıkları bir kararla maaşlarını net 9 bin, başkan için net on bine çıkardılar. [illegible] 20.000 TL. Aldıkları diğer bir karar da; üye sendika ve federasyonların genel merkeze ödedikleri aidatı aylık 1 liradan 2 liraya çıkarmak oldu. Şimdi elbette Türk-İş'e bağlı sendikalar, genel merkeze çok aidat ödüyoruz gerekçesiyle kendi üye aidatlarını da arttıracaklar. Ve yöneticilerimiz yüksek maaş alıyor, onlara layık olmak için biz de yüksek maaş almalıyız diye maaşlarına zam yapacaklar.

10. GENEL KURULDA İLERİCİ SENDİKACILAR YENİLGİYE UĞRADI.

10. Genel Kurul'da, Türk-İş'te geçen dönem yönetimde olanlar yine iş başına geldi. Türk-İş içindeki AP'li, MSP'li, MHP'li gerici sendikacıları devirmek isteyen ilerici muhalefet ise yenilgiye uğradı. [illegible] Petrol-İş sendikalarının başını çektiği ilerici muhalefet, Türk-İş'in "Partilerüstü politika" dediği "siyaset işçi sınıfının işi değildir, patronların işidir, biz devlet, hükümet işlerine karışmayız" yutturmacası ortadan kalksın istiyorlardı. [illegible]

[illegible]

Bu acı deney Türk-İş içindeki ilerici sendikacılara herhalde büyük bir ders vermiş olmalıdır. Bu deney, gerici sendikacıların ancak tabandaki on binlerce işçinin aktif olarak harekete geçirilmesiyle yıkılabileceğini gösterdi. İlerici sendikacılar Halil Tunç'u ikna etmeye çalışacaklarına, üye işçilere gerici sendikacıların gerçek yüzünü, patronlarla nasıl işbirliği yaptıklarını, nasıl ceplerini doldurduklarını, işçileri nasıl, nerede sattıklarını bir bir anlatsalardı, [illegible]

[illegible]

TÜRK-İŞ'DEKİ DEVRİMCİ VE İLERİCİLERE DÜŞEN GÖREV NEDİR?

[illegible]

Avukatlar

Baş.ta.1'de

demokratik girişimlere karşı bir uyarıdır, ilk adımdır. Türkiye'de faşizmi oluşturmaya çalışanlar mutlaka başarısızlığa uğrayacaktır. Bu gün yaratılmış olan fiili durum, ayni zamanda bir anayasa ihlâli niteliğindedir. Ülkemizde öğretim özgürlüğü korunamaz ve kullanılamaz hale getirilmiştir. Savunma hakkı sadece kağıt üzerindedir. Mahkeme kararları hiçe sayılmakta, en temel hak ve özgürlükler her gün biraz daha sınırlanmaktadır. Uzunca bir süredir can güvenliği de kalmamıştır. Biz, İstanbul Barosu olarak anti-demokratik bütün girişimlere şiddetle karşı koyacağımızı belirtmek istiyoruz. Bu bir ilk uyarıdır." demiştir.

Taksim'deki konuşmadan sonra devrimciler marşlar söyliyerek Harbiye'ye doğru yürüyüşe geçtiler. Elmadağ'a gelindiğinde kısa bir konuşma yapıp, devrim andını içerek dağıldılar.

SEYDİŞEHİR

Baş.ta.4'de

bir önderlikten yoksun kalan işçilerin bir kısmı revizyonistlerin uzlaşmacı tavırları, faşizmin gücünü abartıp, kitlelerin gözlerini yıldırmaları sonucunda, Özgür Alüminyum-İş'ten istifa edip Türk-Metal Sendikası'na kaydoldu.

TARAŞÇI KÖYLÜLERİ FAŞİSTLERİ KÖYE SOKMADILAR.

Fakat, bütün bu olaylar sırasında, Seydişehir işçileri ve halkı gücünü bir çok kere gösterdi. Birincisinde, Beyşehir Mahkemesi hakimleri kapıya toplanan yüzlerce işçiyi görünce, sahtekarca karar vermekten çekinip yetki için kararı Afyon Mahkemesine devrettiler. İkinci olarak da Taraşçı kasabasında Ülkü Ocakları Derneği açmak isteyen faşistlere, köylüler taş, sopa ile karşı koydular. Olaylarda faşistlerle beraber yer alan jandarma ve polisi de taşlayıp, kasabadan faşistleri defettiler.

Taraşçı köyünde olaylar, Türkeş'in şu emri ile başladı: "Bozkurtlarım Seydişehir'de Taraşçı köyü diye komünist bir köy istemiyorum. O köyü ele geçirin." Bu sözler Seydişehir'de faşizmin adım adım yerleşmesinin başında verilen emrin benzeriydi. Fakat Taraşçılılar faşist ülkü ocaklarını köylerine sokmamaya kararlıydılar. 6 Mart 1976 tarihinde otobüsler dolusu faşist komando, askerlerin koruyuculuğunda ülkü ocaklarını kurmak için köye gittiler. Halk faşistlere karşı koydu. Jandarmaların kumandanı yüzbaşı "bana verilen emir bu dur. Bu dernek burada açılacak" derken kadın erkek, ihtiyar, çocuk bütün halk yuh çekti. Faşistler, ancak tabelalarını asabildiler. Kendilerini halkın linç etmesinden zor kurtardılar ve kaçtılar.

Üçüncü bir olay 16 Mart gecesi olmuştur. O gece faşistlerin militanlarından ikisi işçilerin kaldığı site lojmanlarına geldi. Ara sıra bu ziyaretleri yapan faşistlerin gayesi, site lojmanlarına yerleşmek ve burayı faşist yuvası haline getirmektir. Site işçi lojmanlarının faşist yuvası haline gelmesine müsade etmeyen site işçileri gelen faşistleri önlerine katıp kovaladılar. İşçilerin kararlı direnişi karşısında ödü patlayan faşistler biraz sonra polisle geldiler. Polis, devrimci işçilerin tabanca kullandığı iddiasıyla üç işçiyi alıp götürdü. İşçiler önce arkadaşlarını vermemek için direndiler, arkadaşlarının karakola götürülmesi üzerine üç yüzü bulan işçi karakola giderek arkadaşlarını almadan gitmiyeceklerini söyledi. İşçilerin birliği ve kararlı tutumu karşısında emniyet kuvvetleri geri adım atarak üç işçiyi ertesi gün öğle üzeri bırakmak zorunda kaldılar. İşçilerin birliği ve kararlılığı olmasaydı, bir çok defalar yaptıkları gibi, üç işçiyi de günlerce suçsuz yere hapiste tutacaktı, işkence edecekdi.

Seydişehir olayları bize birçok şey öğretiyor. Birincisi, olaylar faşizmin ve faşist saldırganların iğrenç ve işçi düşmanı, halk düşmanı yüzünü bütün açıklığıyla ortaya koyuyor. Seydişehir olayları aynı zamanda faşistlerin saldırılarını büyük işçi merkezlerine yönelttiklerini de gösteriyor. Onlar özellikle buralarda hakimiyet sağlamak, işçileri yıldırmak istiyorlar.

Seydişehir olayları, revizyonist sendika ağalarının faşist saldırı karşısındaki pasifist, teslimiyetçi tavırlarını da ortaya koyuyor. Lafla "faşizme geçit vermeyeceğiz" diyen revizyonistler iş mücadeleye gelince "artık yapacak bir şey yok, herkes başının çaresine baksın." sözleriyle gerçek yüzlerini ortaya koyuyorlar.

Seydişehir işçileri - nin, Taraşçı köylülerinin kararlı direnişleri ise bize kitlelerin aktif mücadelesi karşısında faşizmin gerileyeceğini öğretiyor. İşçilerin ve köylülerin mücadelesinin faşizmin mutlaka hakkından geleceğini gösteriyor.

SEYDİŞEHİR'DEN BİR İŞÇİ

KİTLELER

Baş.ta.1'de

ren CHP, küçük kurultayını toplayarak yeni bir politika tesbit edilmesine ve bir miting yapılmasına karar vermişti. Ama küçük kurultay sonuçları ve Ecevit'in miting konuşması, CHP yöneticilerinin faşizme karşı mücadeleyi, dillerinden düşürmedikleri "halk için halkla beraber" sloganına rağmen, işbirlikçi tekelci burjuvazinin ve toprak ağalarının temsilcisi AP ile, bugünkü faşist iktidarın yönlendiricisi AP ile ittifak yaparak "demokrasiyi kurtarmaya çalışmak" olarak anladığını ortaya koydu. Bu da CHP yöneticilerinin, faşizmden yana oldukları söylenememekle beraber, faşizme karşı da pek öyle mücadele etmek niyetinde olmadıklarını ortaya koyuyor.

CHP bu tavrıyla faşist çeteler, polisler tarafından öldürülen yurtseverlerin, işkencede can veren, sakat kalan yurtseverlerin, yoksulluk ve zulüm altında yaşayan işçilerin, köylülerin hesabını sormak niyetinde olmadığını gösteriyor. Geçmişe sünger çekme politikasının devam edeceğini, hatta bu konuda daha da vurdumduymaz bir tavır takınılacağını gösteriyor.

Ama Ecevit'in mitingteki konuşması ve konuşmasının bütün halk tarafından protestolarla kesilmesi, başka bir gerçeğin de varlığını ortaya koyuyor; halkın "umudu" olmanın, halkın istek ve özlemlerine cevap vermekle doğrudan ilişkili olduğunu.

Hükümet

Baş.ta.1'de

sesler yükselmeye başladı. Trabzon'da hâkim polisleri tutuklattı, mahkemeler can güvenliği kalmadığı için silah taşımanın suç olmadığına karar verdi. Avukatlar ülkede hukuka saygının kalmadığını belirterek protesto yürüyüşü düzenlediler. Adana Devlet Güvenlik Mahkemesi, bu mahkemelerin yetkisizliğini ilan etti. Yasama organlarındaki bu durum, dışa pek yansımamakla birlikte, devletin diğer organlarında da görülüyor.

Ordu içinde de değişik klikler arasında çatışma sürüyor. Hava Kuvvetlerine hala komutan tayin edilemedi. Rüşvet olayı ordunun düzenini sarstığı gibi bu kurumun prestiji de büyük ölçüde azaldı. Halk 12 Mart'ta kanlı yüzünü çok iyi tanıdığı ordunun, rüşvet olayıyla iç yüzünü daha iyi gördü. Sıkıyönetim uygulamaları halkta derin bir nefret uyandırdı.

KURTULUŞ ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE MÜMKÜNDÜR. AMA BUGÜNKÜ DURUMDA HÜKÜMET MESELESİ PARLAMENTODA ÇÖZÜLECEKTİR.

Aktif kitle mücadelesi sonucunda ortaya çıkan bu durum (hâkim sınıflar arasındaki görüş ayrılıkları, devlet mekanizmasındaki karışıklık, CHP'nin biraz daha aktif tavır alması) MC hükümetini sarsmış, faşizmin tırmanışını yavaşlatmıştır. Kokuşmuşluğun ve çürümüşlüğün hiç bir dönemde olmadığı kadar ayyuka çıktığı günümüzde, hakim sınıfların baskı araçları olan devlet ve ordu, kitlelerin gözünde büyük ölçüde prestij kaybetmiştir.

Faşizmin kesin yenilgisi ve ortadan kaldırılması devrim meselesidir. Ülkemizin bugün içinde bulunduğu durum proletaryanın ve halkın örgütlenme seviyesi MC'nin bir devrimle yıkılması ihtimalini ortadan kaldırıyor. Bunun dışındaki alternatifler şöyle sıralanabilir:

MC iktidarının bir süre daha devamı bugün en kuvvetli ihtimaldir. Kitlelerin zorlaması, CHP'yi daha aktif tavır almaya itmişse de, henüz ciddi ve tutarlı bir muhalefet söz konusu değildir. Hakim sınıfların MC'nin değişmesi görüşünde olan kesimi, yeni kurulacak olan hükümet, AP ve CHP'nin desteğini sağlamışsa, MC'nin değişmesinden yana olacaktır. Diğer kesim ise, faşist tırmanışın devamını ve MC'nin iktidarda kalmasını istiyor. Kitlelerin mücadelesi MC'yi sarmıştır ama henüz onu çekilmeye zorlayacak boyutlara erişmemiştir.

Bugün henüz kuvvetli bir ihtimal olmayan MC'nin istifası durumunda ortaya çıkacak hükümet buhranının çabuk çözülmesi bugünkü parlamento içinde pek mümkün görülmemektedir. Hâkim sınıfların yıpranan MC yerine kurmak isteyecekleri aynı nitelikte, kuvvetli bir hükümet formülü geçerli değildir. AP-CHP koalisyonu ise, CHP tabanının ve demokrat kamuoyunun büyük tepkisiyle karşılaşacağı için ancak uzunca bir kamuoyu hazırlığından sonra mümkün olabilir. Böyle bir buhrandan başka bir çıkış yolu da tarafsız görünümlü bir başbakanın kuracağı AP ve CHP'nin desteğini sağlamış bir hükümettir. Parlamento içinde bulunabilecek çözümlerin en kuvvetlisi de budur. AP ile ittifak değil işbirliği yapacağını söyleyen CHP böyle bir çözüme "evet" diyebilir.

Askeri müdahaleye karşı kitlelerin tavrı, hakim sınıflar içindeki ayrılıklar, ordunun durumu; böyle bir müdahale ihtimalini azaltıyor. Ancak uzayacak bir hükümet buhranı müdahale ihtimalini arttırır. Başta da işaret edildiği gibi, müdahale isteyen ve ciddi olarak bunun hazırlığını yapanların varlığı unutulmamalıdır. Türkiye gibi siyasi durumun sık sık değiştiği, istikrarsız ülkelerde bugün az olan bu ihtimal, hemen yarın artabilir.

MC'NİN KADERİNİ ESAS OLARAK KİTLELERİN MÜCADELESİNİ TAYİN EDECEKTİR

Sarsılmış olan ama henüz ayakta duran MC iktidarının yıkılması kitlelerin mücadelesinin devamına ve yükseltilmesine bağlıdır. Böyle bir mücadele MC'yi istifaya veya parlamentoyu MC'yi düşürmeye zorlar.

Bugüne kadar MC'ye aktif bir muhalefet yürütmeyen CHP kitlelerin zoruyla tavrını değiştirdi. CHP yöneticilerinin yeni politikası kitle mücadelelerinin yükseltilmesi değil, önüne set çekilmesi, pratikte kurulan faşizme karşı eylem birliğinin bozulmasıdır. CHP, kitlelere çözümü parlamentodan beklemesini öğütlüyor. Oysa, kitlelerin aktif muhalefetinin zorlamadığı bir parlamento MC'yi düşüremez.

Devrimciler, her alanda, gerici CHP yönetimini aşarak, yurtsever, demokrat tabanla faşizme, emperyalizme ve sosyal emperyalizme karşı eylem birliğini gerçekleştirmelidir. Yurtsever CHP'lilerin görevi yönetimi daha ileri tavır almaya zorlamak, mümkünse değiştirmektir.

Yurtsever milletvekilleri ellerindeki imkanları kullanarak parlamento içinde ve dışında bu iktidarın yüzünü açığa çıkaracak teşhir kampanyaları açmalıdırlar.

MC'nin yıkılması yolundaki mücadele her alanda sürdürülmeli, yükseltilmelidir.

MC YIKILDIKTAN SONRA ORTAYA ÇIKABİLECEK DURUM ŞİMDİDEN GÖZÖNÜNE ALINMALIDIR.

Her ne kadar bugün pek yakın bir ihtimal olarak görülmese bile, askeri bir müdahaleye karşı bugünden hazırlıklı olmak gerekir. Böyle bir müdahalenin gerçekleşme durumunda, en sert bir şekilde karşı koyabilmenin hazırlıkları bugünden yapılmalıdır. Böyle bir müdahaleye ortam hazırlama çabasında olanlarla mücadele edilmeli, ordunun faşist niteliği kitlelere iyice anlatılmalıdır.

Parlamento içinden çıkacak CHP'li bir hükümet veya onun da desteğini almış tarafsız görünümlü bir hükümet kitlelerin taleplerine cevap veremeyecektir. Bugün, CHP, 1973 seçimlerinden sonra kurulan CHP-MSP koalisyonu zamanında izlediği siyasetten daha geri bir siyaset savunuyor. O zaman siyasi mahkumların kısmı de olsa serbest bırakılmasını savunan kitlelerin talebi olduğu için af kanununu çıkarmak zorunda olan CHP, bugün bunu bir lütufmuş gibi göstermeye çalışıyor. O zaman 141-142. maddelerin iptal edilmesini isteyen CHP, bugün anti-komünizm ticareti yapıyor. Milli zulmü ortbas etmeye çalışıyor. O zamanda geçmişe sünger çekme siyasetini savunan CHP, aynı siyaseti bugün de izliyor.

Faşistler kitlelerin mücadelesi karşısında ilerleyemez hale gelince CHP hükümet olacak, onların o güne kadar elde ettikleri mevzilere dokunulmayacak, kitleler pasifize edilecek, kitle mücadeleleri durgunlaştırılacak sonra faşistler tekrar iktidara gelip kaldıkları yerden devam edecekler. Eğer kitleler daha bugünden bu siyasetle mücadele etmezlerse, olacak olan budur. MC iktidarına karşı vereceğimiz mücadeleyi acil taleplerimiz uğruna mücadeleyle birleştirmeliyiz. CHP'li veya CHP'siz bir hükümetin de politikasını ancak böyle etkiliyebiliriz.

AKTİF KİTLE MÜCADELELERİNDE HERGÜN BİR ADIM DAHA İLERDE

MC sarsılmıştır ama yıkılmamıştır. Doğrudan MC'nin yıkılmasını hedef alan daha büyük yürüyüşler, daha büyük gösteriler düzenliyelim. Her faşist saldırıya anında en aktif şekilde karşı koyalım.

Faşizme karşı mücadeleyi yozlaştırmaya çalışan revizyonistlerle mücadele edelim.

Faşizme karşı eylem birliğini bozan, kitleleri pasifize etmek isteyen CHP'nin uzlaşmacı siyasetine karşı duralım.

Faşizme karşı mücadeleyi emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı mücadeleyle birleştirelim.

HALKIN KURTULUŞU

Türk metal-iş

Baş.ta.4'de

dele edecek dürüst arkadaşlarını sendika yönetimine getirmek istiyorlardı ve bunun mücadelesini veriyorlardı. Türkiye İşçi Sınıfı içinde ipliği pazara çıkmış sarı Türk-İş'e bağlanmayı istemiyorlardı. DİSK'e bağlanmayı ve DİSK'in yönetimine karşı mücadele etmeyi tercih ediyorlardı.

Mustafa Akbudak, işçinin Türk-İş'e olan bu antipatisini yok edebilmek ve işçileri Türk iş'te toplayabilmek için ne namussuzluk varsa yaptı. Amerika'da sarı sendikacılığı ve işçiye nasıl zorbalık yapılacağının öğrenen ağabeysi Ömer Akbudak'ın yardımını gördü. Geçici de olsa Seydişehir'de zafer kazandı. Türk Metal-İş Sendikası yönetimine Bozkır'ın Akhisar nahiyesinde halk tarafından serserilerbaşı diye tanınan Süleyman Erdinç'i getirmeyi ihmal etmedi. Mustafa Akbudak şimdi Süleyman Erdinç ve onun köpeklerini, işçiler üzerinde, devrimci işçiler üzerinde baskı ve zulüm uygulamak için kullanıyor. Mustafa Akbudak Seydişehir'de din adına her türlü sahtekarlığı yapan hacı-hoca takımına da bol miktarda paralar dağıtıp, camilerde, tarikat toplantılarında, bu namussuzların etraflarına topladıkları saf halkı, küçük çocukları kandırmalarını sağladı. Halkın dini duygularından yararlanarak faşizmin propagandasını yaptırdı. İşçilerin içinde ise, işçiye iyi ücret sağlayacağını, çok iyi bir toplu sözleşme imzalayacağını söyleyip, hayatında yapmıyacağı daha nice nice vaatlerde bulunarak saf işçileri peşinden sürükledi. Elbette Özgür Alüminyum-İş yöneticilerinden ağızlarının payını alan saf işçiler de, bu faşistlerin gerçek yüzünü bilmediklerinden bu yalanlara kanıyorlar. Fakat bütün bu yaptıkları bile, işçilerin büyük kesimini Türk Metal-İş'te toplayamayınca, bu sefer en büyük faşistler faaliyete geçtiler. Başta Türkeş faşisti, Bölge Çalışma Müdürlüğü, Mahkemeler, Yargıtay hepsi elbirliği ettiler. Aklın alamıyacağı sahtekarlıklar yapıldı. Sahte üye fişleri hazırladılar. Kapalı kapılar ardında büyük paralar döndü. Daha da bilmediğimiz, bilemediğimiz neler oldu, kimbilir? Nihayet yetki Türk-Metal'e verildi.

Şimdi Mustafa Akbudak, ağzı kulaklarında işçiyi kaça satarsa ne kadar kazanacağının hesaplarıyla geziyor. Seydişehir sokaklarında, caka satıyor.

HAYAT DURMUYOR, HER GEÇEN GÜN İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ GELİŞİP GÜÇLENİYOR

Şark Kromlar'da işçiler bu köpekleri sürerek cezalandırmışlardı. Hayat durmuyor. Her geçen gün işçi sınıfı ve mücadelesi gelişiyor güçleniyor. İşçi sınıfı kendini satanlardan, onu ücretli köle durumuna getirenlerden nasıl hesap sorması gerektiğini öğreniyor. Bu köpekler iyi bilsinler, biz işçilerin ve halkımızın faşizme karşı mücadelesi durmayacaktır.

SEN MUSTAFA AKBUDAK! SEN BU SEFER, SURATINA TÜKÜRÜLMEKLE KURTULAMIYACAKSIN!

Sen Mustafa Akbudak, sen bu sefer, suratına tükürülmekle kurtulamıyacaksın. Çekirge bir zıplar, iki zıplar... Seydişehir işçisi senin o iğrenç yüzünü her geçen gün daha iyi tanıyor ve tam olarak tanıdığı zaman başka yerlere gidip başka işçi hayatlarıyla oynamana müsaade etmeyecek şekilde seni cezalandıracaktır.

Bizlerin, devrimci işçilerin bu köpeklerin gerçek yüzünü teşhir etmede hatalarımızdan bahsetmiştim. Fakat henüz herşey bitmiş değil. Bunların namussuzluklarını bilmeyen işçilere bütün bunları anlatmalıyız. Bu yazı HALKIN KURTULUŞU GAZETESİ'nde yayınlanırsa, hatalı davranışlarımızdan nisbeten kurtulacağız.

SEYDİŞEHİR ALÜMİNYUM TESİSLERİNDEN BİR DEVRİMCİ İŞÇİ

Baş.ta.2'de

tankına karşılık SSCB'nin iki misli tankı var. Hegemonya peşinde koşan iki süper devlet 5 kıtada, 7 denizde donanma ve asker bulunduruyor. [illegible]

[illegible]

Ya devrim

yorlar. Amaçları kendi dışlarındaki ülkelerin silahlanmasını önlemektir. Böylece yağmaya başkalarının da katılmasını önlemek, hegemonya altındaki ulusları kolay yutulur bir lokma haline getirmek istiyorlar.

SSCB yeni gelişen, genç bir emperyalist güç olarak daha saldırgan, daha iştahlı. Her geçen gün sömürü ve nüfuz alanlarını arttırıyor, ama yine de doymuyor. Elinde tuttuğu alanları yeterli bulmuyor. Daha fazlasını istiyor. Gerileyen süper devlet ABD ise elindekileri koruyabilmenin telaşı içinde. Sovyet gelişmesi ve yayılması, bir emperyalist devlet olarak varlığını gittikçe tehlikeye sokuyor. Sertleşen hegemonya mücadelesi dünyayı her geçen gün savaşa daha çok yaklaştırıyor. ABD'de kendilerine Şahinler adını veren savaş taraftarı tekelciler "Sovyet yayılmasına artık dur demenin zamanı geldi" derken, Sovyet Şahinleri de, dünyada kendi hegemonyalarını kurmak için uygun şartlar olduğunu ve işbirlikçilerin de yardımıyla bu işi hemen bitirmek gerektiğini söylüyorlar.

DÜNYANIN KADERİNE İKİ SÜPER DEVLET HÜKMEDEMEZ.

İki süper devlet aralarındaki mücadelenin sonucunda dünya halklarının kaderini tayin etmek istiyorlar. Ancak, halkların devrim, milletlerin kurtuluş ve ülkelerin bağımsızlık uğruna gelişen mücadeleleri, iki süper devletin bu isteklerini kursaklarında bırakacaktır. Halkların ve mazlum milletlerin mücadelesi emperyalistlerin oyunlarını bozacak güçtedir. Birinci ve ikinci dünya savaşları sonrasında, dünyanın üçte birinin emperyalist sistemden kopması bunun göstergesidir. Yeni bir savaş yeni devrimlere yol açacaktır. Ya dünya halkları iki süper devletin çıkarmak istedikleri yangını önleyecek ya da bu yangın en fazla emperyalistleri yakacaktır. Devrimcilerin görevi; devrim güçlerini en iyi şekilde örgütlemek ve bu güçlerin etrafında iki süper devlete karşı olan bütün güçleri örgütleyerek emperyalistleri bu savaştan vazgeçmeye zorlamaktır. Böyle bir hazırlık savaş çıktığında iki süper devletle etkili bir şekilde mücadele etmenin, devrimin başarılabilmesinin de şartlarını yaratır. Birinci ve ikinci dünya savaşlarının deneyleri bize örnek olmalıdır.

Bu iki savaşta dünya proleter hareketi kitleleri savaşa karşı seferber etti. Hükümetlerin savaş ve saldırı siyasetleriyle mücadele ettiler. Dünya barışını korumak için verilen çetin mücadelelerden sonra başlayan savaşta dünyanın barışçı güçleri ülkelerinde faşist işgallere karşı direnme hareketlerini örgütlediler. Devrimci proletarya bu politika yerine tavizle faşistleri yatıştırma siyasetini uygulasaydı veya savaşı kader olarak görüp ona karşı kitleleri harekete geçirmeseydi emperyalistler aralarındaki savaş sonucunda dünyayı pay ederlerdi ve dünyanın üçte birinde devrim gerçekleşemezdi.

Dünya proleter devrimci hareketinin savaşa karşı barışın korunması için kitleleri harekete geçirmek ve onları savaşa karşı hazırlıklı ve uyanık tutma görevinin ışığında biz Türkiye'li devrimcilere düşen görevlerin ne olduğu üzerinde ikinci yazımızda duracağız.